

A group of six children are posing in front of a large, rustic stone archway. The archway is constructed from irregular, layered stones. The children are arranged in two rows: three are standing in the back row, and three are sitting or kneeling in the front row. The child on the far left is wearing a red headscarf and blue shorts. The child in the center of the back row is wearing a grey t-shirt. The child on the far right of the back row is wearing a blue and white striped shirt. The child in the center of the front row is wearing a green and white striped shirt. The child on the far left of the front row is wearing a black t-shirt and a cap. The child on the far right of the front row is wearing a black t-shirt. The background shows a lush green forest and a glimpse of a blue body of water under a clear sky. The overall scene is bright and sunny.

SPOLEČNOU
CESTOU

září 2011

1 Obsah

Úvodní slovo.....	2
-------------------	---

Křest	3
-------------	---

Rozhovor	4
----------------	---

Příspěvky ze života farnosti

Boží Tělo	9
Živé předávání žité víry	9
Charismatická konference Brno 2011.....	10
Olešnický farní tábor - Sobotín.....	11
Svatá Anežka	16
Pěší pouť Fulnek - Slavkovice.....	18
Ministrantský čundr.....	20
Svatovavřínecká pouť	20
Z prázdninového deníku ministranta.....	22
Šumava	23
Pěší pouť na Velehrad.....	25
Pouť rodin ve Žďáru nad Sázavou	26
8. Smírná pouť	26
Pozvání na Spiš	27
Svatohubertská mše.....	28
Život, který se vydal	30
Pan varhaník	32

Ze života farnosti

Pozvánky.....	34
Svátosti a svátostiny.....	35

Úcta k Duchu Svatému

Stál jsem jako bohoslovec s kamarády mnohokrát ve frontě klikatící se podél zdí Vatikánského státu. Bylo to vždy poslední neděli v měsíci, tehdy je vstup do vatikánských muzeí zdarma. Slovo zdarma bylo ale vykoupeno nekonečným stáním v zástupu Italů a dalších cizinců. V té frontě jsme narazili na skupinku amerických bohoslovců, vzájemně jsme se představili, a jakmile jeden z nich uslyšel, že pocházíme z České Republiky, vzpomněl svého otce Michaela D. O'Briena, kterému u nás vyšla kniha s názvem „Apokalypsa“. Snad bych měl říci, že tehdy, v jubilejním roce 2000, znovu ožívala témata konce světa. Také tato kniha románovým zpracováním popisuje postavení církve ve společnosti někdy na konci světa. O čem román je? Jakýsi karmelitánský kněz Eliáš Schäfer je poslán na tajnou misi z pověření Vatikánu. Při všech intrikách zla, které se proti němu staví, je stále patrné Eliášovo vedení Duchem Svatým. Bohoslovec vzpomínal na svého otce, jak mu přední americké filmové společnosti nabídly zpracování scénáře knihy pro celovečerní film. Výška honoráře rostla, a s tím i nutnost „úpravy“ děje. Chtěli vypustit jednu „z malých rolí“, neuvádět vedení církve Duchem Svatým. Román Apokalypsa by tak zůstal jen pavučinou intrik, bez toho nejpodstatnějšího – právě bez stopy povědomí o působení Ducha Svatého. Ani vidina velkého honoráře našťěstí nedokázala zlomit charakter tohoto otce rodiny a zfilmování nepovolil.

Bez Ducha Svatého bychom skutečně byli jen společností uskutečňující své zájmy, třebaš ušlechtilé, ale nebyli bychom Boží církví. To Duch Svatý nás sjednocuje a vede.

V poslední době rád vzpomínám na „Malou Arabku“ (svatořečená Mariam Bauardy, řeholním jménem Marie od Ukřižovaného Ježíše), přezdívanou lidmi „Al -Qiddisa“ (Svatá). Měla velkou zbožnost právě k Duchu Svatému. Jednou v extázi zaslechla modlitbu:

„Duchu Svatý, osvět' mě.
Lásko Boží, stravuj mě.
Veď mě na cestu pravdy.
Maria, Matko, provázej mne.
Požehnej mi s Ježíšem.
Ochraňuj mě před každým zlem,
klamem a nebezpečím.“

„Žádný, ať ve světě či v klášteře, kdo uctívá a vzývá Ducha Svatého, nezemře v omylu. Každému knězi, který mluví o uctívání Ducha Svatého k lidem, bude během jeho kázání sesláno o tom světlo. Všude v celé církvi by se mělo stát zvykem, aby kněží slavili jednou za měsíc eucharistii k Duchu Svatému. Všichni, kteří se jí zúčastní, přijmou zvláštní milost a světlo.“ Tuto prosbu předala Mariam písemně Svatému stolci. Po dvaceti letech vyhověl jejímu přání Lev XIII a toto doporučení zveřejnil.

Jsem rád, že i v naší farnosti jsme mohli začít slavit mši svatou k Duchu Svatému, a to vždycky na začátku měsíce. Bez Ducha Božího bychom zůstali jen organizátoři, více či méně schopní, ale chybělo by nám „to nepatrné“ a přitom nejdůležitější - uvádění do pravdy samého Boha.

S přáním rostoucí úcty k Duchu Svatému *Váš farář Pavel*

Křest

V rámci tohoto roku, kdy si máme připomínat význam a působení svátosti křtu, bych rád přispěl několika postřehy, kterými o této svátosti vypovídají dokumenty církve a velcí církevní učitelé, myslitelé nebo spisovatelé.

Křest je darem, který většina z nás obdržela již hodně dávno. Je darem nerozbaleným, neotevřeným. Přijali jsme dar, ale nevíme, že jsme bohatí, že se máme radovat. Ovoce křtu zůstává zabalené, zavázané, a proto nemůžeme uslyšet onen vnitřní hlas, který volá: „Ty jsi můj milovaný syn! Ty jsi má milovaná dcera!“

V katechizmu najdeme nádherné pojednání Řehoře Naziánského o této svátosti:

Křest je nejkrásnějším a nejvelkolepějším z Božích darů ... Nazýváme ho darem, milostí, pomazáním, osvícením, šatem nesmrtelnosti, obmytím znovuzrození, pečeti a vším, co je nejcennější. *Dar*, protože je dán těm, kteří nic nepřinášejí; *milost*, protože je udělován i viníkům; *křest*, protože hřích je pohřben do vody; *pomazání*, protože je svatý a královský (taková jsou všichni ti, kdo byli pomazáni); *osvícení*, protože je oslnivým světlem; *šat*, protože zakrývá naši hanbu; *obmytí*, protože nás umývá; *pečeť*, protože nás chrání a je znamením Boží svrchovanosti...

Druhý vatikánský koncil připomněl pouto mezi křtem a včleněním do církve: po letnicích se Kristus nedá oddělit od svého těla - církve. Spása není záležitostí jednotlivce, ale odehrává se ve společenství. Křest uvádí do koinonie - společenství, v němž jsme neoddelitelně spjati s Kristem a celou církví. Proto nový obřadní předpis upozorňuje, aby se při slavení křtu kladl důraz na to, že se jedná o účast na společenství církve, nejde o soukromou záležitost.

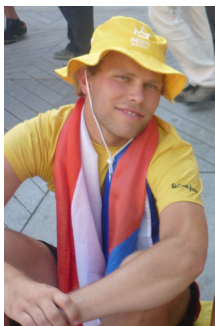
Proto vznikla v naší farnosti tradice křtít v neděli během farní mše svaté, aby mohlo být přítomno celé společenství věřících. Jako se křtí převážně o Velikonocích a nedělích, tak je i období, kdy se běžně nekřtí. Od Antiochie až po Toledo se o první postní neděli zavíralo baptisterium, které se opět otevřelo až slavnostním průvodem o Veliké noci. Ve 4. stol se stávají přednostní dobou křtu Velikonoce.

Vzpomínám na list otce biskupa Vojtěcha, kde psal: „*Být křesťanem je povolání. Nejvýznamnější povolání, jakého se nám dostalo (sv. Pavel). Občas dostávám dopisy od dětí. Loni mě jeden z nich udělal obzvlášť radost. Byl podepsaný slovy: křesťanka Monika. Aniž bych chtěl snižovat jakékoli akademické tituly, právě tento titul je nejvznešenější.*“

Ať i my najdeme odvahu rozbalit dar, který jsme při křtu přijali. Jinak nepoznáme, že jsme bohatí, že se máme radovat, že máme za co Pánu Bohu děkovat. Nechme se obdarovat samotným Bohem, patří to k jeho vnitřní podstatě. On se daruje a je darem tam, kde jsme ochotní ho přijmout!

o. Pavel

„V Kristu zapusťte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry.“

Tento verš z listu sv. Pavla Kolosanům se stal mottem letošního celosvětového setkání mládeže se svatým otcem v Madridu. Toto setkání se uskutečnilo v polovině srpna a účastnilo se ho přibližně dva miliony mladých lidí z celého světa. Mezi těmito mladými lidmi byl i náš farník Honza Novotný, který ochotně odpovídal na několik otázek.

Na setkání v Madridu jela z ČR spousta skupin mladých. S jakou skupinou jsi se vydal ty a jak vypadala vaše cesta do Madridu?

Přihlásil jsem se na Diecézním centru mládeže a jel jsem tedy s děckama z brněnské diecéze. Z naší diecéze jelo devět autobusů. Kromě přihlášení přes diecézi byla možnost jet s různými řády a hnutími, s Orlem na kolech či dalšími jinými individuálními způsoby (autem, letadlem, stopem atd.).

Komplikace po cestě byla jediná a to ta, že jsme odjeli bez jednoho člověka, který nepřišel na sraz. Měli jsme pohodové řidiče, kterým příliš nevadilo (na rozdíl od jiných), že se přesně neví, kam vlastně jedeme. Spoléhali jsme na SMS nebo operativně zavolali.

Cestou jsme měli celodenní zastávku v malebném francouzském městečku Annecy, kde nás přivítali a pohostili místní farníci. Měli jsme možnost projít si město, kde jsou kanály připomínající Benátky, katedrála s hrobem sv. Františka Saleského, hrad, mnoho historických památek, ale především jsme se koupali v krásném jezeře s výhledem na blízké hory.

Při cestě zpět jsme měli povinnou devítihodinovou pauzu ve Versailles u Paříže, kde je monumentální zámek s obrovskými zahradami z dob Ludvíka XIV. Mnoho lidí se jelo podívat do Paříže, ale já preferoval Versailles, a v klidu si prošel město a zahrady tak důkladně, až nás v obrovském parku zavřeli a museli jsme se dostávat ven přes vysoký plot!

Tradiční součástí Světových dnů mládeže je předprogram v diecézích. Toho jste se také účastnili?

Ano, a skoro mohu potvrdit tvrzení, že předprogram je lepší než samotné setkání. Předprogram jsme měli v přímořské Taragonně v Katalánsku (cca 100km od Barcelony). V Taragonně studoval náš o. Pavel, a také tam prý připlul sv. Pavel na jedné ze svých cest. A jak si předprogram představit? Takové celostátní setkání mládeže v okouzlujícím městě s množstvím antických památek a velkou písčnou pláží... Měli jsme společné modlitby, mše svaté, katecheze, volné vstupy do muzeí, prohlídku města a hlavně pláž, kde jsem se vyskytoval poměrně intenzivně... V Taragonně byli pouze účastníci z Česka. Jeden den z předprogramu byl den Katalánska, a to jsme všichni (60 000 lidí), kdo jsme byli v Katalánsku, jeli do Barcelony. Tehdy nám ten počet přišel jako hodně lidí. Tam se mi moc líbilo, především návštěva katedrály Sagrada Família, která mi doslova vyrazila dech. Žádnou tak krásnou památku jsem nikdy nenavštívil.

5 Rozhovor

Vyjeli jsme po jezdících schodech na kopec do parku Güell, odkud je vyhlídka na celé město, prošli jsme si základní památky, především Gaudiho stavby a katedrály, a večer jsme si užili koncert Clones de U2 na Espacio Forum přímo u pobřeží. V Barceloně se mi líbilo mezinárodní společenství a byla tam už pravá „světová“ atmosféra.

Na obrazovkách TV Noe jsme mohli sledovat přímý přenos z dopoledního programu Českého národního centra v Madridu. Podle mě byl program našeho centra velice dobře připravený. Jak jsi to vnímal ty přímo v místě dění?

Program v českém centru byl přes prvotní rozpaky povedený, a den ode dne se zlepšoval. O jeho úrovni svědčí také to, že skoro všichni z ČR se jej účastnili. U ostatních národů to nebylo tolik připravené, a účast byla výrazně nižší. Také jsme měli výhodu relativně „komorního“ prostředí, kdy nás z ČR bylo „jen“ přes tři tisíce. Větší národy musely mít předprogram na více místech, na stadionech apod. Nám stačila jedna hala na výstavišti. Program se skládal z ranní modlitby, katechezí biskupů, svědectví, promítání kratičkých dokumentů a vždy byl završený mší svatou. Programem provázela schola Credenc.

V Madridu byla jistě spousta možností jak trávit volná odpoledne. Jak vypadal denní program českého poutníka?

V Madridu byly stovky a stovky možností. Mohli jsme jít na různé koncerty, adorace, přednášky, katecheze, výstavy atd. My jsme vždy po českém programu jeli na oběd. Obědy a večere byly formou stravenek, kdy jsme chodili do restaurací v celém Madridu. Tudíž každý den měl dva pomyslné vrcholy: najít dobré místo na oběd a potom na večeři. To bylo nejčastější téma rozhovorů, večer jsme si dávali navzájem rady, tipy, doporučení, vyhodnocovali jsme to... Než jsme našli relativně volnou restauraci a najedli jsme se, tak to vzalo dvě, někdy až tři hodiny. To znamená, že ve dvě končil program, ve čtyři jsme doobědvali a měli volno. Já jsem ho využil k návštěvě pamětihodností (katedrála, Palacio Real de Madrid, galerie Museo del Prado...). Koncert jsem stihl pouze jeden, ještě k tomu částečně, a sice brazilskou katolickou whitemetalovou kapelu, no zajímavé to bylo. Během samotného setkání (my byli v Madridu týden a papež čtyři dny) jsem se účastnil mezinárodních akcí - přivítání papeže, křížové cesty a vigílie na letišti Cuatro Vientos. Pokud to sečtu, tak oběd a večere znamenaly denně čtyři hodiny, další hodinu až dvě jsme strávili v metru, a pokud jsme šli na nějakou památku, fronty byly také velké... Takže jsme to setkání tak trochu pročekali a projezdili. Na druhou stranu - v metru i ve frontách jsem poznal hodně lidí: od brazilského biskupa přes mladé lidi z Číny až po živé lidi z New Yorku.

Jak jsi zvládal ty velké davy lidí a vysoké teploty, které toto setkání provázely?

Osobně jsem s tím neměl příliš problém. Hodně jsem pil a pil, jedl, nosil světlá trička, pokrývku hlavy, a snažil jsem se nebýt příliš na slunci. Venku se to ještě dalo, ale v metru nebo jednou v pizzerii, kde se pokazila klimatizace a hodinu jsme čekali v namačkané frontě, to bylo horší. Nicméně, když jsme potom vylezli na příjemných čtyřicet stupňů ve stínu, tak jsme si toho „chládku“ vážili.

Co se týče lidí, tak jsem nikdy všechny účastníky naráz neviděl. Ani na Cuatro Vientos, protože se nedalo na konec davu dohlédnout. Všechno trvalo déle, ale na druhou stranu to byla zajímavá světová směsice. Člověk si pak trochu přehodnotí některé názory a přijde k novým zjištěním. Třeba to, že školní aula vypadající narvaně k prasknutí, skýtá volná místa, nebo že mít pro sebe na spaní prostor celé karimatky je zbytečný luxus. Když je kolem nepřeberné množství lidí, tak mozek trochu otupí, a není schopen pobírat všechno, co se kolem něj děje. Je to obrovský nával informací, všemů a dojmů, že to prostě nestíhá zpracovat.

Museli jsme si hodně hlídat, abychom se neztratili. Třeba první den v Madridu jsem vedl na setkání skupinku čítající více než šedesát lidí do českého centra..., na místo nás přijelo pouze dvacet. Skoro celé setkání jsem pak prožil ve čtyřčlenné skupince, což bylo velmi praktické. Nemuseli jsme na sebe čekat, dobře jsme se domluvili, vešli jsme se do restaurací a neztráceli jsme se. Když jsme šli davem, tak jsme se chytli za ba'ohy, aby nás dav neodtlačil jinam. Také bylo dobré si víc hlídat věci, protože kapsáři řádili a několik známých okradli.

Byl jsi už někdy dřív na takovém setkání?

Na celosvětovém ne. Byl jsem pouze v Táboře - Klokotech (2007) a na Activ8 na Velehradě (2008).

Mnoho poutníků v Madridu vidělo Svatého otce pouze na velkých obrazovkách. Jak jsi na tom byl ty?

Velmi dobře. Poprvé jsem Papeže viděl na přivítání z bezprostřední blízkosti, kdy jsem byl v první řadě u zábradlí. Byl to tak trochu omyl. Šli jsme do archeologického muzea a procházeli přelidněnými ulicemi, kudy vedla oficiální trasa, a lidé tu na něj čekali celý den. My přišli k muzeu, a to bylo kvůli rekonstrukci zavřené. Nicméně ulici blízko muzea hlídali policajti a pár lidí bylo u zábradlí. Tak jsme se poptali a zjistili, že tudy papež za dvě hodiny pojede, i když je to neoficiální cesta. Koupili jsme si sangrii (španělský nápoj) a čekali jsme. Pak jsme se zase jednou prodrali na náměstí Plaza de la Cibeles a byli jsme během přivítání asi sto metrů od papeže. A při odjezdu jsme ho opět dobře viděli. Na křížové cestě jsem věděl, kam si stoupnout, a byl jsem od něj opět necelých sto metrů, i při odjezdu jsem ho viděl zblízka. Na vigílii i na mši jsme měli dobré místo, kdy jsme papeže viděli i na živo a v neděli projel kolem našeho sektoru... Měl jsem tedy neskutečné štěstí. Ale ne všichni to tak měli. Zatímco já jsem jej viděl neplánovaně z bezprostřední blízkosti, tak skupinka z našeho autobusu čekala v tom horku šest hodin a nakonec kolem nich vůbec nejel.

Vyvrcholením celého setkání byla sobotní vigilie a nedělní mše svatá na letišti Cuatro Vientos. My doma jsme si zapnuli večer televizi a sledovali přenos z letiště pěkně v pohodlí. Kdo nezažil takové velké setkání, ten si asi těžko představí, jak to probíhá v reálu. Mohl bys proto popsat tyhle dva dny z pohledu jednoho člověka v dvoumilionovém davu?

Pro mě a dalších padesát kluků z ČR to začalo už v pátek o půlnoci, kdy jsme šli hlídat lukrativní český prostor. Do areálu pouštěli až ráno, tak jsme spali vedle na poli. Dopoledne jsme se snažili hlídat část území v našem sektoru. Bylo

to velmi náročné, konfliktní a chvílemi velmi vyhočené. Hodně míst jsme zachránili, ale někteří bohužel museli zůstat mimo sektor, i když měli vstupenku. V sobotu bylo obrovské vedro, jezdili hasiči a kropili nás vodou. Poté, co jsme ubránili území, jsem si lehl a nebyl schopen nic dělat. Jen jsem ležel a čekal na večer. Naštěstí kamarádka měla deštník, tak jsme byli ve stínu. Probíhal nějaký program, ale nikdo neměl příliš sil to vnímat. My jsme si krátili čas hraním hry černé historky, u které se dá ležet. Lidí bylo opravdu hodně, takže když chtěl

jít člověk na záchod, tak musel počítat s tím, že mu to vezme zhruba hodinu času. Večer, po západu slunce, začala krásná vigilie, ale vzadu jsme viděli mraky. Schovali jsme si jídlo a spacáky pod deštníky a částečně si pod ně i lehli. Pak začalo foukat a pršet. Byla to solidní průtrž. Papežovi odletělo solideo, my byli promoklí, navíc nějaké Brazílka měla deštník nad mojí karimatkou, takže mi ji vytopila. Vítr byl tak silný, že popadaly velké eucharistické stany. Byla nám strašná zima, měli jsme promoklé oblečení a vážně jsme uvažovali i nad variantou, kterou si vybraly tisíce lidí, že Quatro Vientos opustíme. Nakonec jsme zůstali, promoklé oblečení jsme si sundali a doufali, že už nebude pršet. Poté přišel ještě jeden menší déšť. Byl to velký paradox: celý den se potíme vedrem a nejsme schopní nic dělat, a pak jsme v noci promoklí a klepeme se zimou.

Když se šlo spát, tak to bylo drsné, protože místa byla opravdu málo. Já osobně jsem šel hlídat místo už ráno a zabral jsem pro naši skupinku poměrně velkou plochu, takže jsme každý měli k dispozici luxusní prostor o velikosti necelé karimatky. Ostatní v okolí takový komfort neměli. Spalo se hlava na hlavě, lidi kolikrát museli ležet vedle sebe v řadě na boku a nemohli se hnout. Když jsme šli na záchod a projít si noční letiště, tak jsme nemohli projít k zábranám (byly od nás deset metrů!). Po cestě jsme pošlapali několik lidí, protože nešlo, opravdu nešlo, stoupnout někam, kde by člověk někoho nepřišlápl. Nechtělo se nám příliš spát, tak jsme se procházeli po areálu a potkávali skupinky ze všech koutů světa, jak se baví, hrají zpívají a vtipně spí. Ještě bylo nepříjemné, že tam bylo bahno, a jak lidi chodili kolem, pošlapali nám karimatky. Potom jsme si ale postavili zátaras z deštníků.

Nedělní mše už byla v lepší atmosféře, oblečení nám uschlo a už jsme nepotřebovali bojovat o každý centimetr.

Co bylo pro tebe největším zážitkem?

Slavení závěrečné mše svaté na Cuatro Vientos, kterou jsem prožil mezi několika národy a lidmi, se kterými jsme celý předešlý den a noc bojovali o každý centimetr místa: Občas to bylo velmi vypjaté a nesmiřitelné, ale během mše svaté jsme na vše zapomněli, podali si ruce a po mši jsme se bavili, fotili a vyměňovali si dárečky.

Chystáš se na příští setkání, které se uskuteční za dva roky v Rio de Janeiru?

Moc rád bych jel, ale finančně to bude velmi náročné. Pokud si na to stihnu vydělat, tak by to v úvahu připadalo, nicméně se smířuji s tím, že to nevyjde.

Co tě nejvíce oslovuje na osobě Benedikta XVI.? Jak si vysvětluješ, že dokáže oslovovat tolik mladých lidí, i přes to, že je o tolik let starší?

Odpověď na tuto otázku se hledá nesnadno a jakákoli odpověď bude zřejmě jenom subjektivní názor. Zmínil bych několik věcí: jednak už jen z titulu funkce, kterou má, propuká nadšení, když se někde objeví. Dále je důležité, že Svatý otec má zájem o mladé, rád přijel na setkání a věnoval se mladým. Každý účastník dostal jako dárek od Svatého otce Youcat (katechismus katolické církve pro mladé). Svatý otec bere mladé lidi vážně a myslím, že mladí lidé berou vážně všechny lidi, kteří je berou vážně. Taký to vidím jako velké dědictví a kontinuitu v odkazu Jana Pavla II. Dál bych zmínil jeho charisma. Osobně jsem měl štěstí na setkání v Brně, že se setkaly oči Benedikta XVI. s mým pohledem, a to je pro mě nezapomenutelný a hluboký zážitek. A nesmíme samozřejmě zapomenout jeho nesmírné vzdělání a schopnost, se kterou své vědění dokáže předávat obyčejným lidem.

V čem vidíš hlavní smysl setkávání mladých křesťanů z celého světa? Doporučil bys je ostatním?

Pro mě to je nesmírné upevnění ve víře, když člověk naživo vidí mladé věřící lidi z celé planety. Je to nesmírná příležitost k navázání kontaktů, získání autentických informací z míst celého světa. Hodně se mi líbila křížová cesta, kdy byl kříž nesen vždycky lidmi ze zemí, které postihlo nějaké neštěstí - ať už válka, živelná pohroma, pronásledování křesťanů či genocida, a za které se doma modlíme. Doma si nedovedeme představit konkrétní lidi, ale když to člověk prožívá s nimi, je to velmi silné. Každý účastník si prožil množství jedinečných a silných okamžiků, které si, bez přehánění, ponese do celého života. A jestli bych toto setkání mladým doporučil? Jednoznačně ANO!

Díky za Tvoje odpovědi
Markéta

Boží Tělo

Pravidelně nás o svátku Božího Těla doprovází dobrovolný sbor hasičů naší farnosti. Nejdrív ale, jakoby nanečisto, se účastníme této oslavy v Trpíně. Osobně mi to pomáhá dostat opět po roce do krve všechny zvláštnosti v řazení průvodu, stavění oltářů, zpěvu jednotlivých invokací a dalších neobyčejných věcí spojených s tímto svátkem. V neděli pak již naostro slavíme tento svátek se vši parádou v Olešnici za doprovodu družiček, hasičů, zpěváků a hudebníků.

Letos byli hasiči, hudebníci, družičky a ministranti poprvé pozvaní do dostavěného KFC Rafael. Jako v Trpíně v hospodě u Kozáků, tak i v Olešnici v KFC Rafael byla možnost k posezení, vzájemnému sdílení a vyprávění. KFC Rafael je tak svědectvím i zkušeností, že náš křesťanský život nekončí odchodem z kostela po skončení mše, jako když doma vypnu večer televizi, ale provází nás při všech setkáních, jednáních i sdíleních. To byla i jedna z myšlenek budování KFC Rafael - ukázat, že jako křesťané se scházíme předně v kostele, ale náš křesťanský život tím rozhodně nekončí. V eucharistickém průvodu jsme proto letos opět obcházeli náměstí. Opustili jsme tak zdi kostela, abychom si uvědomili, že Kristus nás provází a žehná nám při každé činnosti našeho života. Děkuji družičkám, ministrantům, hasičům, zpěvákům i hudebníkům, kostelníkům a stavitelům oltářů za pěkné prožití slavnosti Božího Těla a těším se již nyní na příští rok.

o. Pavel

Živé předání žité víry

Před koncem školního roku 19. června se uskutečnila v našem komunitním farním centru KFC Rafael poutavá přednáška otce Tomáše Vyhnálka, OMI o Oblátské misii v Namibii. Otec Tomáš má na starosti koordinaci Oblátských misíí ve světě a během svých cest navštěvuje spoustu misijních stanic. S námi se podělil a v krátkém filmu představil život obyčejných lidí v této neobyčejné zemi na západním pobřeží jižní Afriky.

Po přednášce následovalo společné zakončení výuky náboženství ve školním roce. Každý ročník si pro nás připravil hru, scénku nebo jiný zábavný program. Pro velký úspěch se některé scénky hrály i dvakrát. Radost dětí umocnil zmrzlinový pohár a napečené cukroví od starostlivých rodičů.

Školní rok utekl jako voda, rád bych zde poděkoval katechetkám za zodpovědnou a láskyplnou péči, se kterou se věnovaly všem dětem navštěvujícím hodiny náboženství. Zdaleka se nejednalo jen o získávání nových poznatků, ale o živé předání žité víry.

o. Pavel

Charismatická konference Brno 2011

Letos se opět první týden v červenci zaplnilo brněnské výstaviště účastníky již 22. Charismatické Konference. Tentokrát jsem se rozhodla, že si vezmu dovolenou. V minulých letech jsem přijela vždycky až v půlce, a to není ono. Cestou autobusem do Brna jsem přemýšlela nad tématem konference „Udělejte všechno, co vám řekne...“. Vzpomínala jsem přitom, jak jsme kdysi nad tímhle veršem z Janova evangelia meditovali s „Dědou“ (P. Petrem Baranem) na duchovních cvičeních. Hned mě napadlo: „...můžu se ještě vůbec dovědět něco nového? Vždyť je to tak chronicky známé!“

Cestou přes celé Brno jsem už potkávala spoustu usmívajících se lidí, kteří mířili k Výstavišti. Po příchodu do haly jsem se zařadila do jedné z front a vzorně čekala na visačku se svým jménem. I přesto, že nás tam opravdu proudily davy, tak se nikdo netlačil, nepředbíhal a nenadával. Na všech okolo byla vidět radost a pokoj, což na mě silně zapůsobilo hned v úvodu. Potom jsem se usadila na jedné z pěti tisíc židlí, zapojila jsem se do právě probíhající úvodní modlitby a čekala na prvního charismatika, který měl přednášku - Vojtěcha Kodeta.

Hned po jeho úvodních slovech jsem zjistila, že jsem vlastně přijala pozvání na svatbu. Bylo to pro mě radostné, protože v dnešní době si bohužel člověk těch svateb moc neužije.

A byla to svatba se vším všudy. Ženich Kristus a nevěsta církev - my všichni v plnosti všech stavů - biskup, kněží, jáhni, mládež, starší lidé, řeholnice a řeholníci všech možných řádů a také rodiče, doslova obtěžkáni svými dětmi. Na svatbě musí být i svědci. To byli všichni přednášející, a letos byl hlavním z nich papežský kazatel Raniero Cantalamessa. Kdybych měla psát všechno, co bylo řečeno, nestačil by na to celý Zpravodaj (nahrávky všech promluv si můžete vypůjčit u pana faráře). Všemi přednáškami se jako červená nit vinula radost. Víno symbolizuje radost, a celé tohle setkání bylo o radosti. Na svatbě nesmí chybět zpěv, hudba a veselí. O hudební doprovod se starala CHAPELA. Jsou to lidé, kteří se sejdou několik dní před konferencí, a nacvičí písně. Byli naprosto úžasní a krásně se s nimi zpívalo. Při večerním koncertě jsme si nejen zazpívali, ale i zatančili a kdo chtěl, tak okusil i víno z jižní Moravy.

Asi hned na začátku jsem měla napsat, co to vlastně ta „Charismatická konference“ je, zkusím to několika slovy shrnout alespoň v závěru: Charismatická konference - to je několik tisíc lidí, kteří se chtějí skrze Ducha svatého obnovit. Je to zastavení a ztišení uprostřed životního shonu. Společná modlitba, krásné duchovní zpěvy, přednášky a meditace, mše svaté a adorace. Dále pak setkání se spoustou známých, ale i neznámých lidí, ale hlavně setkání s živým Bohem. Pojeďte příště s námi do Brna na Výstaviště a uvidíte, nebo spíš uslyšíte!

Jarka S.

Olešnický farní tábor - Sobotín

Letošní tábor se odehrával na faře v Sobotíně (u Velkých Losin) a hlavním tématem bylo cestování s úkolem najít ztracený kufřík císaře Napoleona. Během tábora jsme navštívili jedenáct zemí světa na všech kontinentech a prožili jsme spoustu dobrodružství, poznali zajímavé věci a především bylo cílem nás vedoucích, abychom utvořili pěkné společenství a tábor byl korunován dobrými mezilidskými vztahy. Otevíráme teď deník s každodenními zprávami, můžete se dočíst, jak naše dobrodružství probíhalo:

1. den: V brzkých ranních hodinách vyráží Vít Plíhal do svého nového pracoviště a během cesty vykládá svoji plnou fabii, naloženou „kentusem“ (hry, výtvarné potřeby, ...) v Sobotíně. Mezitím z Trpína vyjíždí Fanda. V Olešnici a Křtěnově nakládá kuchařky, po cestě nabírá zdravotnici. Tenhle první tým vedoucích přebírá v Sobotíně faru a připravuje ji na příjezd dětí. Po obědě se začíná u Novotných nakládat auto. Rodiče jsou ve velkých rozpacích, zda se vše do vozíku vejde. Zmateně pobíhají, přemlouvají vedoucí, slibují a nabízejí vlastní auta, přemlouvají pana faráře, aby nejel na motorce, ale posílil přepravní kapacity a jel autem... Vedoucí tuto krizovou situaci ustáli a za velké pomoci Františka Vojty a dalších rodičů se veškerá zavazadla, včetně proviantu, naložila do jednoho auta s přívěsem. Rodiče vezou děti do Letovic, kde se na nádraží setkáváme a přes Českou Třebovou, Zábřeh, Šumperk a Petrov nad Desnou míříme do Sobotína. Po chvíli bloudění v této rozlehlé obci přicházíme na faru. Následuje prohlídka, ujasnění pravidel pobytu, rozdělení do pokojů, seznamovací hry a výborný guláš.

2. den: Ráno nás navštívila prof. Patočková a poslala nás na cestu za pokladem, který se již několik let před námi vydal hledat její kolega doc. Sovák. Rozdělujeme se do skupinek a vymýšlíme jejich názvy (Holubovi, Svišťouni, Divoké včely, Kormoráni a Trabanti) a skupinkové pokřiky. Dostáváme táborové deníčky, kde si zapisujeme vše důležité. Protože víme, že stopy vedou do Španělska, cestujeme na letiště, na check-inu tiskneme letenky a po kontrole nastupujeme do letadla. V letadle nás vítají milé letušky, obdržíme bezpečnostní instrukce, vyslechneme si hlášení kapitána (česky, německy, anglicky a čínsky) a během letu dostáváme oběd. Po přiletu do Španělska hrajeme bojovou hru o dračí vejce a získáváme šifru. Po jejím vyluštění zjišťujeme, že musíme letět co nejdříve do Švédska. Zamlouváme si na ráno letenky a jdeme spát.

3. den: Vyrážíme do Švédska, kam vedou další indicie. Dopoledne v lese hrajeme náročnou hru, ve které stavíme loď. Po vydatném severském obědě a nutném odpočinku jdeme na zimní švédské hry, na kterých soutěžíme ve třech disciplínách. V technicky náročném curlingu, ve fyzicky vyčerpávajícím biatlonu a ve velmi kreativním krasobruslení. Po soutěžích jsme se rozdělili do hudební a dramatické skupinky a připravovali hrané čtení, přímluvy a zpěv na mši svatou, kterou jsme slavili v místním kostele (zasvěceném sv. Vavřinci).

Také jsme stihli udělat společnou fotku všech dětí a vedoucích. Po mši svaté a po večeři jsme se setkali ve svých skupinkách. Stále jsme nevěděli, kam vede další stopa. Ve společenské místnosti máme nástěnku, na které se můžeme dočíst různé zajímavosti a informace o zemi, ve které se právě nacházíme. Právě na této nástěnce se večer objevil i rozhovor se švédským historikem Olafem Gustavsonem, ze kterého jsme získali další stopy a po večerní modlitbě jsme vyrazili do Peru. Let trval celou noc a při přiletu posádka ještě spala.

4. den: Na peruánské probuzení však dlouho nezapomeneme. Do letadla vtrhlo desetihlavé speciální protidrogové policejní komando, které všechny vyhnalo ze sedadel (tedy spacáků), probralo všechny věci, jestli něco nepašujeme (což má za následek pomíchané oblečení a vyšší stupeň zabydlení) a svázalo podezřelé členy. Z letiště se vydáváme na místní univerzitu, kde nám profesor alias P. PaedDr. Pavel Lazárek v přednášce přibližuje život v Peru. Přednáška je velmi poutavá a všichni se do ní zapojujeme. Pan profesor má spousty materiálů ze svého autentického pobytu v Peru a teoreticky nás velmi dobře vybavuje na pobyt v této zemi. Velice nás zaujalo vyprávění o peruánském hnojivu guano, které je 34x účinnější než kravský hnůj. Pan farář nám vypráví, jak kdysi indiáni toto hnojivo nosili ve 100Kg žocích na svá vysokohorská políčka. To nás nadchlo natolik, že si to musíme také vyzkoušet. Zatímco indiáni šli třeba měsíc, nám cesta deštým pralesem se symbolickým guanem trvala o něco méně. Na vrcholku kopce hnojíme políčko a začínáme hrát hru na pašeráky. Protože však jsme v deštném pralese, přišla bouřka, a tak sestupujeme zpět do údolí, kde se stáváme členy parlamentu (aspoň do oběda). Během oběda je ticho a pan farář nám předcítá o životě Inků na území dnešního Peru. Mimo jiné se zmiňuje o systému

13 Příspěvky ze života farnosti

předávání informací, kdy přes celé území říše přebíhali poslové a štafetovým způsobem předávali informace - tato skutečnost inspirovala velkou odpolední hru, kdy se stáváme posly a přenášíme informace z jedné strany hřiště na druhou. Největší úspěch však zaznamenává hra s příhodným názvem „blbárna“, která spočívá v tom, že se dva lidé 15x otočí kolem své vlastní osy a pak běží asi dvacet metrů k vedoucímu. Kdo dřív doběhne, popř. kdo vůbec doběhne, vyhrál. Bohužel nás vyrušuje opět tropická bouře a tak v suchu hrajeme městečko Palermo v peruánském provedení. Večer dostáváme vzkaz od místního obyvatele, který zná pana doc. Sováka. Máme se sejít u hrobky, když tam dorazíme, dozvídáme se, že pan docent byl unesen a nejspíš zemřel v zajetí. Dostáváme však poslední dva listy z docentova deníku, který je napsán v morseovce. Vracíme se zpět do tábora, a protože je už pozdě a blíží se další bouřka, jdeme spát.

5. den: Stále jsme ještě v Peru. Dopoledne se snažíme rozluštit listy z deníku. Morseovku jsme zvládli dobře, ale netušili jsme, že je text zašifrován ještě jednou. Nakonec se nám ale daří rozluštit i druhou šifru a ještě před odchodem na mši víme, že stopa po pokladu vede do Číny. Obědváme již v letadle. Velice rychle zjišťujeme, že v Číně vládne přísnější režim. Odpoledne začínáme čtyřmi workshopy: zkoušíme skládat z papíru origami, luštit obrázkové tangramy, učíme se základní čínská slovíčka a přebíráme rýži čínskými hůlkami. Potom hrajeme hru na draky, běhací kámen-nůžky-papír a naši oblíbenou „blbárnu“. Po svačině se na nástěnce objevuje vzkaz, že se máme vydat na cestu za pokladem. Vyrážíme po skupinkách a po cestě plníme různé úkoly, za které získáváme kousek obrázku. Na konci cesty dostáváme část šifry a po jejím vyluštění čekáme na ostatní skupinky. Dohromady skládáme obrázek a nyní už můžeme vstoupit do míst, kde leží poklad. Seřazení za sebou podle velikosti, sestupujeme po schodech až na dno rokliny, kde leží poklad. Nesmíme mluvit. Vynést poklad není jen tak. Nikdo s ním nemůže vyjít dva schody. Stojíme proto každý na jednom schodě a poklad si podáváme. Jeden z nás však porušuje zákaz mluvení a my se musíme vrátit na začátek. Podruhé už se nám daří poklad vynést. Bohužel nám však spadl do kalužiny. Nyní máme poklad v jídelně, ale nikdo z nás neví, co v něm je, protože jsme si až teď všimli, že klíče zůstaly v kalužině. Naštěstí má paní profesorka ještě jedny klíče. Zítra odlétáme zpět do České republiky. Pět z nás dnes večer plní kufříka (=bobotřiky) kreativity, takže se dozvídáme, jak by vypadala návštěva Benedikta XVI. v Olešnici, jak funguje stroj na výrobu kouzelných zrcadel, co je to Kopromut, jak vypadá praktická tábornická kombinéza a univerzální vozidlo. Už se těšíme na cestu domů.

6. den: Ráno na nástupu zjišťujeme, že z důvodu špatného počasí nad Evropou byly zrušeny všechny lety do Londýna, Paříže, Frankfurtu, Sobotína a dalších evropských měst. Máme dvě možnosti: zůstat v Číně nebo letět do Austrálie. Rozhodnutí bylo jednoduché – odlétáme do Austrálie. Po přeletu odcházíme na místní informační středisko pro cizince, kde se účastníme poutavé přednášky o této zemi. Po přednášce jdeme ven, poznávat krásy zdejší fauny a flory.

Hrajeme hry. K obědu si dáváme místní specialitu šupiny z krokodýla s opékaným klokanem (čočka s párkem). Po obědě se vydáváme opět do terénu a hrajeme hry až do noci. Zítra už budeme konečně v ČR.

7. den: Nastupujeme do letadla a letíme domů. Ale ne. Porouchalo se nám letadlo a my musíme přistát v Nepálu. No nevádí, aspoň poznáme další zemi. Nejdříve nás (hlavně kluky) čeká důkladná kontrola pořádku. Pak jdeme na mši společně s místními farníky. Po mši nás čeká bramborový salát s masem. Během poledního klidu získává hodně z nás kufříka mluvení a někteří i kufříka dobrého odhadu. Po obědě se vydáváme dobývat Messnerovy vrcholky - čtrnáct nejvyšších hor světa. Bylo to vyčerpávající, ale zvládli jsme to všichni. Unaveni se vracíme na faru k večeři. Po ní se setkáváme ve společenské místnosti a promítáme si pohádku „Dávný slib“, která se hrála v roce 2009 na pouťovém táboráku v Kněževsi. Jelikož většina herců a spousta diváků je někdo z nás, o smích není nouze. Na večerním nástupu dostáváme vzkaz od paní profesorky Patočkové, že nás někdo sleduje a chce nám vzít poklad. Proto držíme celou noc hlídky.

8. den: Ráno nás probouzí poslední hlídající (Vojta) s tím, že ho přepadli a ukradli nám poklad. Na nic nečekáme a vyběháme na letiště. Bohužel pozdě. Zloději už odletěli. Od letušek se dozvídáme, že odletěli do Ugandy. Čekáme na další letadlo a vydáváme se za nimi. Většina z nás začíná držet kufříka mlčení. Dopoledne hrajeme hru na misionáře a pohany a také přebíráme kávová zrna poslepu. Po obědě odcházíme do lesa. V lese staví každá skupinka chatrč, do které se musí všichni vejít. Stáváme se pytláky, a někteří z nás strážci národního parku. Po večeři jdeme všichni do společenské místnosti hrát hry. Bohužel jsme zapomněli, že jsme v Ugandě, kde není bezpečné pohybovat se samostatně. Při jedné hře Jarda odchází za dveře. Voláme ho a nic. Najednou se ozývá volání o pomoc. Vybíháme z místnosti, ale dveře jsou zamčené. Okny sledujeme, jak skupina asi deseti ozbrojených banditů svazuje Jardu, nakládá ho do auta a odváží. Konečně jsme našli klíče od dveří. Běžíme pro mikiny a botasky a vyrážíme Jardovi na pomoc. Naštěstí je mezi bandity jeden chlapec, kterého kdysi také unesli, a nyní musí být členem této sebranky. Ten se o Jardu stará a navíc nám zanechává stopy. Po několika desítkách minut pátrání nacházíme zprávu, že jdeme pozdě. Banditi vrtulníkem převezli Jardu na letiště a s největší pravděpodobností už letí do nějaké cizí země. Vracíme se proto na faru a vymýšlíme plán. Jeden z nás (Pepík) přichází s velmi dobrým nápadem kontaktovat ugandskou letištní policii. Plán se vydařil, a za několik minut už se dozvídáme, že Jarda je právě v letadle do Izraele. Zamlouváme si na ráno letenky a jdeme spát.

9. den: Ráno letíme do Izraele. Hned po přistání vyrážíme na cestu. Musíme Jardu najít. Po několika kilometrech ho nacházíme svázaného u stromu. Vysvobozujeme ho a vydáváme se zpět jinou cestou. Nyní nám už snad nehrozí žádné velké nebezpečí a proto se můžeme kochat krásami zdejší přírody. K večeru se vracíme na faru. Jardu jsme našli, poklad ale ne. Proto opět voláme na letiště, kde zjišťujeme, že zloději odletěli do Kalifornie v USA. Po tomto náročném dnu se konečně odebíráme ke spánku.

10. den: Odletáme do Kalifornie. Chvilí po přistání k nám přichází dvě filmové producentky z Hollywoodu a nabízí nám, že bychom mohli natočit filmy o našem dobrodružném cestování. Tuto nabídku přijímáme a začínáme vymýšlet scénáře. Během dne pak natáčíme filmy. Kvůli technickým problémům se však zpozdlilo jejich uvedení do kin, takže si večer pouštíme pouze upoutávky. Pak zpíváme, povídáme si a potom jdeme spát. Uprostřed noci nás vedoucí budí, že zachytili stopu po zlodějích. Vydáváme se po skupinkách hledat poklad. Po strastiplné noční cestě se vracíme na faru. Poklad stále nemáme, jediné, co jsme získali, je část fotky, kde se poklad nachází. Jdeme zase spát.

11. den: Ráno dáváme dohromady fotku a zjišťujeme, že poklad je ukrytý na faře v kredenci. Hurá! Scházíme se ve společenské místnosti a díváme se na naše filmy: Životopisný dokument o doc. Bohumilu Sovákovi „Záhady neznámých“ od Trabantů; Akční film „Táborové zločiny“ od Kormoránů; další epizodu z oblíbeného kriminálního pořadu Krimi minus, který natočili Holubovi; dokument „Uganda, jak ji neznáte“ z dílny Svišťounů a na závěr dobrodružnou komedii od Divokých včel „Přepadení v zemi klokanů“. Po filmech nám posílá vzkaz prof. Patočková, že na nás čeká ve Vatikánu. Ranní let jsme nestihli a proto se modlíme modlitbu Anděl Páně se Sv.Otcem alespoň prostřednictvím televizní obrazovky.

Po obědě odlétáme do Vatikánu a prostřednictvím her poznáváme tenhle nejmenší stát světa. Večer za námi přichází paní profesorka, které předáváme poklad. Paní profesorka má obrovskou radost. Kufřík je plný předmětů, které Napoleon používal. Největší radost paní profesorka měla, když vytáhla Napoleonovy ponožky. Poděkovala nám a poté odjela. My pokračuje táborákem. Jelikož však venku prší, máme táborák ve společenské místnosti. Zpíváme a jíme párky. Poté následuje hra, při které máme možnost poděkovat každému táborníkovi a vedoucímu. Bylo to moc pěkné zakončení tábora. Hra se protáhla na dvě hodiny a proto po ní odcházíme spát.

12. den: Ráno se balíme a uklízíme faru. Stihli jsme to celkem rychle a do oběda máme ještě čas (někteří). Zatímco nejstarší táborníci a někteří vedoucí vysávají a nosí zavazadla do auta, my zpíváme a ukazujeme písničky. Po obědě máme poslední nástup, loučíme se a odcházíme na vlak. Cesta proběhla v pořádku a v Letovicích už na nás čekají rodiče. Odjíždíme všichni k Novotným pro zavazadla. Většina z nás se účastní mše svaté, při které jsme děkovali za letošní tábor. Po mši se už každý rozcházíme domů.

Tábor jsme si opět užili. Díky všem vedoucím, kuchařkám, táborníkům, o. Pavlovi, sponzorům, vám všem, kteří jste na nás mysleli a modlili se za nás, a hlavně díky Bohu, Panně Marii a všem našim svatým patronům a andělům strážným.

Táborníci

Svatá Anežka

Jak rád říká jeden kněz - „v sousedních Čechách“ - prožívají kromě jiných aktivit také rok svaté Anežky u příležitosti jejích osmistých narozenin a mezi jeden z mých nejkrásnějších zážitků letošních prázdnin byla událost, která se svaté Anežky týká. Jak to už bývá u krásných darů, které nám náš dobrý a láskyplný Pán Bůh dává, přišlo to z mé strany **neplánovaně**. (Neodpustím si kazatelskou poznámku: kolik námi neplánovaných nápadů, záležitostí, lidí - ke své škodě nepřijímáme - a přitom patří k nejlepším - přestože je pro nás vždycky připravil vševědoucí, všemohoucí a milující **Plánovač**). Při prázdninovém pobytu v Praze jsem se dozvěděl, že pražský arcibiskup Dominik Duka bude žehnat sochu sv. Anežky České na třetím nádvoří Pražského hradu. Oznámil jsem rodině, že toužím, abychom se této slavnosti zúčastnili. Tušil jsem, že to bude stát za to - protože tam měl mít řeč pan profesor P. Petr Piřha. Večer před tím mi „náhodou“ zavolala jeho asistentka, jestli nevím o někom, kdo by mohl na Vysočinu na jeden farní tábor převézt větší množství knih o sv. Anežce. Nabídl jsem své služby a pochlubil se, že se těším na svěcení sochy sv. Anežky na Hradě. Paní Kateřina mě však zarmoutila sdělením, že to nebude na Hradě, ale ve Valdštejnském paláci, tedy v sídle Senátu. Některé prostory jsou přístupné veřejnost, jiné nikoliv. A třetí nádvoří je nepřístupné. Paní Kateřina však řekla, přijďte a my vás tam dostaneme! Na připomínku mé ženy, že máme nesváteční výletnické oblečení, odpověděla, že to nevádí.

Byla v nás trochu malá dušička, když jsme viděli, jak se schází před bezpečnostními rámy mnoho lidí ve svátečním oblečení, a po kontrole dokladů je pouští ochranka dovnitř. Všechno ale proběhlo velmi hladce až na to, že se děti z vesnice neumí pohybovat v bezpečnostních rámech... Na nádvoří se sešli představitelé „strany a vlády“, duchovní, věřící a „doprovod“. Byla představena socha sv. Anežky, její tvůrci, myšlenka, že jich bylo různými mladými sochaři vytvořeno jedenáct a budou rozmístěny po celé naší zemi (jedna byla také v září odhalena a požehnána na zámku v Bystrém). Potom místopředseda senátu Pithart vyzval slovy „...prosím člověka z nejpovolanějších, pana profesora Piřhu, aby k nám, hříšníkům moci, promluvil o poselství svaté Anežky do dnešních dnů...“ Zde jsou slova kněze, který se zabývá podrobně a s užitkem pro celý náš národ nejen svatou Anežkou, ale také přípravou na oslavy výročí 1150. let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje do naší země.

Projev při instalaci sochy sv. Anežky Přemyslovny v Senátu Parlamentu ČR 20. 7. 2011

Dominae, Domini, honorabiles Bohemiae, Moraviae, Silesiaequae cives.

Bonum est... je dobré, že v roce svaté Přemyslovny Anežky pozvali senátoři tuto výsostně ušlechtilou ženu mezi sebe. Nejde ani tak o to, že tu nějaký čas bude stát socha mladého umělce, který pilnou, pevnou a zároveň jemnou rukou vydobyl z beztvárného kamene svou představu sv. Anežky. I to je ovšem poučné.

Jde o to, že spolu s ní sem vstoupila nadčasová postava našich dějin se svou ideou, svým příkladem a nárokem. Od doby, kdy žila, nás dělí osm století vývoje. Její svět a náš svět jsou nesmírně odlišné, ale mnohé, a dokonce to nejdůležitější, zůstalo stejné. Zůstal státní útvar a hranice naší vlasti, a jako tehdy tu žijí lidé, jejichž lidské vlastnosti, postoje a limity zůstaly beze změn. Ve své jednoduché podstatě jsou naše problémy a problémy Anežčiny doby stejné. Pro toto místo a toto auditorium je to nejlépe vidět na jejím postoji ke sporu Václava I. a Přemysla Otakara II. Otec a syn se dostali do sporu a nebyli s to ho rozumně vyřešit. Ambice a touha po vrcholné moci dvou lidí přivodila občanskou válku. Nepevnost vlády otevřela dveře k neslýchané hrabivosti, loupežím a násilným činům, obratnému přebíhání z jedné strany na druhou. Vesnice byly opuštěné, žebráci bez domova byli na obtíž ve městech, lidé se báli. Narůstal hlad, protože neobdělaná pole nerodí. Vládla pěst a drzost, protože právní řád byl ořesen. Byly vyslovovány dalekosáhlé plány, a argumenty evropského významu zakrývaly skutečný zájem: moc a zlato, stříbro a moc, moc zlata a zlatý lesk moci. Lidé trpěli a země ztrácela sílu a význam. Byla nebezpečně ohrožena vnitřním nepřátelstvím. Jedni i druzí se zapřísahali, že zem chrání, ale všichni ji ničili.

V této situaci vystoupila Václavova sestra a Přemyslova teta žijící v ústraní kláštera Na Františku a dojednala smír hlavních aktérů. Občanská válka skončila, do země se vrátil klid a prosperita. Lidé se svobodně nadechli. Jak toho mohla dosáhnout? Předně poznala pravdu: země trpí, protože lidé hledají jen svůj zájem. Za druhé proto, že v této velké pravdě byla nestranná. A konečně proto, že sice silně milovala svou vlast a zachovala si pevně tradici svého rodu, ale odešla z mocensko-vlastnického dvorského světa do světa služby a trvalých hodnot.

S jistou nadsázkou se dá říci, že Anežka vstoupila do občanské války beze zbraní a beze strachu. Nemohla totiž nic ztratit, protože už dávno nic neměla. Obavu měla za druhé. Sama se mohla obávat jen o svou čest a tu by ztratila, kdyby představitelům země neřekla pravdu.

Pro Anežčin příběh je, v souvislosti s připomenutou pravdou, třeba ještě něco dodat. Celá země byla ihned po její smrti přesvědčena, že Anežka je svatá. Žádost Elišky Přemyslovny, aby byla kanonizována, skončila nezdarem, protože ji nepodpořil její manžel. Hádali se. Návrh sester klarisek ztroskotat, protože ho nepodepřel generální představený řádu minoritů. Byl rozhádaný s papežem. Snahy z doby Karla IV. spláchla vlna husitských rozbójů. K Anežčině svatořečení došlo teprve v roce 1989, tedy ve chvíli, kdy se náš národ sjednotil, aby vyslovil své NE komunistickému režimu založenému na závisti a nenávisti. Přitom stále platila, a platí, dnes i pro budoucnost, Anežčina výzva jako vtesaná do skály dlátem pravdy: *Nezájem o celek a hádky sobců ničí mou zem*. Je to i naše zem. Na vás je rozhodnout, zda bude i vaší zemí. Je totiž možné ji přijmout jen jako nedělitelný celek a brát účast na její slávě či hanbě, velikosti stejně jako malosti, kráse či špině tak, jak je dnes přinášíme do dějinného pokladu, který jsme zdědili. Vyčlenit se, nadřadit, odmítnout tuto celistvost, znamená svou zemi pohrdnout a ztratit právo na vlast, která je domovem. Odvolání na literu, která v pase uvádí českou státní příslušnost, nebude na dějinném soudu nic platné...

Tolik z projevu P- Petra Piťhy. V naší farnosti budeme mít tu čest, že P. Piťha povede **8. ledna 2012 adorační den** a dá-li Bůh, bude na naší faře ubytován celý následný týden.

jáhen Ladislav

3. Národní pěší pouť k Božímu milosrdenství z pohledu poutníka, 23. - 30. 7. 2011

Letos jsem si dal předsevzetí, že zkusím jako poutník absolvovat (tedy jít a prožít) celou pěší pouť k Božímu milosrdenství. Tedy z Fulneku až do poutního kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích, což představuje 185 km pochodu rozdělených do sedmi dní putování. Bratři Pallotini letos organizovali i druhý proud pouti, a to z Říčan u Prahy, který byl asi o 20 km kratší než z Fulneku.

Moje pouť začala cestováním autobusem do Fulneku, které nebylo úplně nezajímavé. Do místního chrámu jsem dorazil včas přede mší svatou a stihl ještě modlitbu růžence a svátost smíření.

Po mši následovaly organizační záležitosti, a po nich spontánní povídání otce Artura ve ztemnělém chrámu o historii uctívání BM (Božího milosrdenství) a o příchodu Pallotinů do Fulneku. Nás, přespolečných poutníků bylo zatím šest, počítaje v to i sestru Doubravku z kongregace BM a bohoslovce Silveka.

Pak následovala společná večere z vlastních zásob a seznámení se navzájem. Spal jsem „v klauzuře“ tj. v cele bohoslovce Silveka. Večer jsme se v kapli pomodlili nešpory, pak jsem odešel dolů do chrámu Nejsvětější Trojice. Dostal jsem zde velké dary pocitu Boží přítomnosti. Byl tu jen Bůh Trojjediný a má maličkost...

Kdybych takto podrobně popisoval celou pouť, bylo by to hodně dlouhé, proto jen popíšu den první a závěr ve Slavkovicích.

První den začala mše svatá v sedm hodin ve Fulneku, na ní už bylo asi třiačtyřicet pěších poutníků. Za požehnání místního otce Pavla, a po řádném pokropení svěcenou vodou, vycházíme. Drobné problémy se zvukovou aparaturou se našim odborníkům podařilo zvládnout a duchovní program začínáme ranními chválami ve spojení se všemi, kteří takto ráno chválí Boha, Pane, otevři mé rty ... Pak následuje rozjímání otce Artura o Šalomounovi, po něm chvilka ticha. V 15.00 rozjímáme spolu se sestrou Doubravkou o utrpení našeho Pána. Modlíme se Korunku k BM, zčásti zpívanou otcem Arturem. Pak je prostor pro svědectví poutníků a jejich veřejně čtené prosby, završené růžencem Panny Marie za jejich naplnění. To vše proloženo nádherným zpěvem scholy ze zpěvníčků, ze kterých jsme zpívali i my ostatní. Schola nádherně doplňovala duchovní program (na kytaru hrál poutník Vašek, zpívaly jeho dvě sestry a několik dalších mladých do dvou mikrofonů, v kostelích zněly navíc jedny housle).

Obědvali jsme u Panny Marie ve Skále. Na poutním místě, kde PM zachránila život, a k víře přivedla jednoho žoldáckého vojáka za třicetileté války. Celá dnešní etapa poutě měřila 32 km. Spali jsme ve srubu, ve stanech a pod širákem. Padla na mě velká fyzická krize, ke konci jsem sotva lezl. Ráno jsem obul pevnější boty, uřízl si z lísky hůl a šel. Během dopoledne moje krize zmizela a pak po celou dobu putování až do Slavkovic jsem šlapal v pohodě! Každý den Pán mi sílu dává...

19 Příspěvky ze života farnosti

Další noci jsme spali výhradně v rodinách, v pohodlných postelích. Nezapomenutelné jsou chvíle povídání i štědrosti hostitelů k poutníkům. Noví přátelé, nové kontakty. I toto je dar pouti. Její cennou součástí byly i přednášky otce Artura o Ámosovi, Jeremiáši, Danielovi, Janu Křtiteli, Marii Magdalské a Pavlovi z Tarsu.

Mše svaté jsme slavili v kostele sv. Anny ve Staré Vodě, v bazilice Navštívení PM na Svatém Kopečku, ve farních kostelích v Konicích, Letovicích a poutním kostele BM ve Slavkovicích. Obědy jsme dostávali z várníc do misek i se vším komfortem, jako na svatbě (v Olešnici a Nové Vsi). Pán Bůh zaplať všem dárcům a hostitelům!

Celá pout' pro mě byla duchovní dovolenou a stále je velmi silným duchovním darem.

Ještě pár slov k závěru poutě. Když jsme přicházeli do Slavkovic, tak nás již vítali kromě jiných i poutníci od Říčan. Bylo to velmi radostné shledání s přáteli na tomto požehnaném místě.

Po rozjímání a Korunce, kterou vedly, jak jinak, nejpovolanější sestry BM, následovala mše svatá, na kterou přijeli i moji přátelé z Olešnice. Já jsem se rozhodl zůstat ve Slavkovicích až do soboty.

Odpolední mše mě velmi naplnila. Po týdenní poutní duchovní obnově mi byla velmi blízká a jako „doma“, v místě, kam duše má patří.

Moji přátelé odjeli do Jam, pomodlit se na hrob kněze, který sloužil v Prosetíně a dosloužil v Jamách. Když přijeli zpátky, byli velmi radostní, stihli dokonce mši otce Vojtěcha. Chrám se jim velmi líbil - jeho zvelebení je dílem otce Pavla Habrovce.

Já jsem se zatím ubytoval. Byl jsem přidělen do rodiny manželů Peňázových ve Slavkovicích. Jsou to velmi hodní lidé. Pak jsem šel na nešpory, přednášku a adoraci. Adorace byla pro mě hodně silná. Modlil jsem se za mnoho úmyslů, a pak prošel křížovou cestu až do pozdních večerních hodin. Otec Marek Dunda měl při závěrečné mši svaté v sobotu velmi působivé kázání. Zaťal v něm i do různých problémů ve vztazích mezi lidmi. A po svatém přijímání, při modlitbě na kolenou, to na mě duchovně padlo, v písni se ozvala slova „...Stvoř mi čisté srdce, Bože a obnov ve mě ducha vytrvalosti...“, slova, která mě oslovila i na konci loňské pouti... A najednou začala schola hrát a zpívat píseň „Chválu vzdejte Hospodinu, neboť je dobrý. Jeho milosrdenství je věčné. Jak vysoko je nad zemí nebe, tak se nad námi tvé milosrdenství klene.“ A já si teprve v té chvíli na kolenou v dešti uvědomil, jak má nás všechny, i ty nejoboženější a nejhršínější, náš Pán rád. Nejen v nablýskaných kostelích, ale i v blátě cesty, v zimě, v každém okamžiku, už od početí a i po smrti fyzické. Jeho milosrdenství je věčné. Bohu díky.

Další informace o pouti lze nalézt na www.poutnik.cz, včetně fotek (upozorňuji na den šestý, kdy jsme procházeli přes Olešnici), svědectví poutníků i přihlašovacím formuláři. Srdečně zvu jménem otců Pallotinů všechny, zvláště mládež, na pěší pout' příští rok.

poutník P.

Ministrantský čundr

Letos jsme se opět vydali na tradiční ministrantský čundr, ovšem netradičním způsobem. Místo chůze jsme se pohodlně projížděli terénním automobilem

GAZ 69. Vydali jsme se z Olešnice přes Závří do Velkého Tresného. Do té doby šlapal gazík jako hodinky, ale po vyzkoušení funkce „quatro“ (pohon všech čtyř kol) se začal zahřívát a stávkovat. Zbytek cesty do Rovečného se protáhl asi o dvě až tři hodiny. Konečně jsme dorazili na rovečínskou faru. Rozdělili jsme se na dvě skupiny, jedna opravovala gazíka a druhá šla na nedalekou rozhlednu Horní Les. Vycházku na rozhlednu jsme si

zpríjemnili soutěží v koulení balíků. Také oprava gazíka se plně zdařila a opět fungoval. Druhý den ráno jsme proto jeli přes Dalečín do Jimramova, za Jimramovem jsme navštívili zříceninu hradu Štarkov, přes Vítochov jsme dojeli na rozhlednu Karasín. Odtud jsme sjeli k Vírské přehradě a pak vyjeli na rozhlednu Horní Les. Večer jsme si opekli špekáčky na táboráku. V noci nebylo dobře Stáňovi Knotkovi a ráno musel odjet domů. Ve středu jsme se celé dopoledne balili domů a uklízeli rovečínskou faru, nafutrovali jsme se párkama a mohli vyjet zdolat další zříceniny hradů Aueršperk, Pyšolec a Zubštejn. Následně jsme jeli do Víru na mši svatou. Po mši svaté jsme úspěšně gazíkem přebrodili řeku Svratku. Pak jsme se plní zážitků a s velkým množstvím sežraného benzínu mohli vrátit domů do Olešnice.

Honzík a Štěpán Nechutovi

Farní pouť

Jak se již stalo tradicí, je naše farní pouť spojena s duchovní obnovou a příležitost přistoupit ke svátosti smíření. 4. srpna ve čtvrtek jsme hostili otce Erika Tvrdoně, který do všeho našeho hektického chystání, uklízení, pečení a vaření vnesl to skutečně podstatné a důležité. Poukázal na to, že tu nejsme my pro pouť, ale pouť pro nás.

Jako hlavního kazatele jsme letos uvítali novokněze P. Jindřicha Martina Poláčka, OP. Nemluvil tolik o sv. Vavřinci, o kterém slyšíme každoročně, ale o způsobu svatosti a milosti mučednictví.

Svatost nespočívá v tom, nic v životě nepokazit, ale dokázat v rozhodující chvíli života být věrný Kristu. Svatý Vavřinec je svatý právě pro ten okamžik víry, kdy vydal rozhodné svědectví a nezapřel Krista ani pod hrozbou ztráty vlastního života. Nezapomeňme však, že ona hrdinská svatost nebyla výsledkem jednoho okamžiku, ale vyvrcholením celoživotního následování i přes osobní chyby a nedostatky.

Letos jsme také zvlášť pamatovali i na paní Marii Mistrovou, která právě před rokem o pouti vážně onemocněla.

o. Pavel

Svatovavřínecká pouť

Letos jsme si s poutí pospíšili. Slavili jsme ji už v neděli před svátkem svatého Vavřínce, protože někteří mládežníci pak odjížděli na setkání do Madridu.

Pouť je bezesporu jednou z největších slavností v roce, na kterou je třeba připravit nejen tělo, ale i duši. A tak jsem si udělala čas a uprostřed pečení a úklidu jsem si „odskočila“ na duchovní obnovu, kterou vedl otec Erik Tvrdoň.

Poutní slavnost začala tentokrát už v sobotu večer společnými nešporý. Sice se nás v kostele moc nesešlo, ale nešporý jsme zvládli. Potom jsme šli na krátké posezení do KFC Rafael. Přišel mezi nás i otec Ladislav a pan farář ho vyvezl

spolu s dalšími zájemci GAZÍKEM na večerní objížďku Olešnice.

Neděle byla slavná. Přijel novokněz ze Znojma, který po mších svatých uděloval novokněžské požehnání.

Odpoledne, při tradičním pouťovém svátostném požehnání, se jasně ukázalo, kdo chodí do kostela pozdě. Přesně minutu před třetí hodinou se spustil

obrovský lijavec s větrem. Kdo nepřišel do tří, důkladně zmokl. Když jsme vyšli po požehnání z kostela ven, tak už bylo po dešti.

K večeru zase začalo poprchat a ochladilo se, takže se tradiční pouťový táborák přesunul v Kněževsi z vyletiště do kulturáku. Kněževáci mají kulturák krásně opravený, a tak letošní pohádka byla tak trochu jako v opravdovém divadle. A mládežníci opět nezklamali. Pohádku „Dlouhý, Široký a Bystrozraká“ v autorské režii holek Bílkových zahráli téměř profesionálně. Sešlo se nás v kulturáku opravdu hodně - lidé všech věkových kategorií - a smáli jsme se všichni od začátku až do konce... Kostýmy, triky, přednes, mimika a taneční prvky našich mladých umělců neměly chybu. Divadelní soubor byl letos značně omlazen, tak pevně věřím, že se máme v příštích letech na co těšit.

Pouťovou pohádkou většinou pouť končí. Letos však byly ještě dozvuky. Na faře zbylo pivo, které bylo třeba dopít, aby se mohla vrátit bečka. Pan farář odjel na cyklotour, a tak jsme se shodli, že na sv. Vavřínce by mohlo být na mši více lidí, že by se to mohlo po mši dopít. Dostala jsem pro ženu nevšední úkol: sezvat co nejvíc místních chlapů na pivo. Někteří se tuze bránili a nepřišli, ale nakonec se přece jen na faře sešla skupina mužů a ne ledajaká. Pan profesor, pan kostelník, pan varhaník s pomocníkem, dva akolyté, ministrant starší 18 let a starosta Orla, chyběl jen pan farář. Věřím, že jim tímto, pro nás neplánovaným gestem, chtěl sv. Vavřínek poděkovat za jejich celoroční starost o dům Boží, aby nebyl pouze okrasou náměstí, ale aby ŽIL.

J.S.

Z prázdninového deníku olešnického ministranta

Je úterý 9. srpna. Konečně přestalo pršet a vylezlo sluníčko. Teplota vzduchu 21 stupňů, relativní vlhkost 85%, tlak 1002 MPa. Po náročném pouťovém víkendu jsem si včera trochu odpočinul a dnes vyrazím na další prázdninovou cestu, tentokrát na kole. Kolo mám naštěstí zánovní, moc ho chystat nemusím, stačí dofouknout kola, doplnit flašku s pitím, helmu na kedlubnu a vyrazím.

Před farou se nás sešlo čtrnáct účastníků a mamky, které nám naložily doprovodné vozidlo, abychom neumřeli hlady. Jako tradičně nás napomenuly, abychom se chovali slušně. Jako bychom se někdy chovali neslušně. V kostele jsme se pomodlili a vyrazili směr Jimramov. Naším prvním cílem byla zřícenina hradu Štarkov za Jimramovem. Zůstali jsme s klukama pod hradem, protože jsme tam byli minulej tejden s gazíkem, a hlídali jsme kola. Po chvíli se ostatní přihlítili se zprávou, že Pepík s panem farářem prošli hnízdem divokých včel a dostali žihadla. A to už jsem viděl brečícího Pepíka, který nemohl nasadit helmu, protože dostal žihadla do hlavy a měl ji moc otekrou. Pan farář sice nebrečel, ale prohlásil, že by nemohl být Jan Křtitel, protože ta trocha medu by mu za tu bolest nestála. Pepík, ač se mu to moc nelíbilo, musel bez helmy sednout na kolo a jet. Dojeli jsme do Jimramova a čekali na doprovodný (záchranný) vůz, který Pepíka ošetřil a odvezl i s kolem. My ostatní jsme se vydali na závěrečný úsek úterní trasy do Dalečína, kde jsme měli spát... Před Unčínem se stal další karambol, tentokrát Elišce. Ta byla ale statečná, takže jsme zdárně dorazili na náměstí v Dalečíně. Ubytovali jsme se v místním Kulturním domě, který je zároveň tělocvičnou. Ta přímo vybízela k fotbálku, což jsme samozřejmě uskutečnili. Potom pan farář zavelel, že jdeme na zříceninu hradu Dalečín. Zápas jsme ukončili slovy „...až se vrátíme, bude odvěta!“ Odvěta ale bude asi až jindy, protože už toho máme dost a jdeme spát.

Středa 10. srpna, Vyrážíme směr Vítochov. Teplota 15 stupňů, zamračeno a poprchá. Nemám barometr sebou, ale vlhkost je určitě 100%.

Po vyjetí na Vítochov začalo pršet víc, ještě začalo foukat a ochladilo se. Někteří jedinci si oblékli bundy, ale bohužel ne všichni je měli. Posilnili jsme se z vlastních zásob a vydali se do Víru přes Karasín. Ve Víře jsme vykonali přátelskou návštěvu u jedné paní, která nám udělala výborný čaj a trochu jsme se ohřáli. Pak jsme koukli na Vírský mlýnek a šli na mši svatou do kapličky. Po mši jsme šlapali zpátky kolem přehrady do Dalečína.

Večer jsme měli přednášku s paní Čechovou, která napsala knihu „Zemřelo mi děvčátko“ Paní Čechová nám vyprávěla o tom jak jí zemřela holčička, která byla postižená. Nejvíc mě zaujalo, že ta malá holka se vůbec nemohla smát, to musí být hrozný. Paní vše popsala v té knížce.

Čtvrtek 11. srpna, teplota 21 stupňů, vlhkost 85%, tlak mírně stoupá.

Z Dalečína jsme jeli přes Veselí na rozhlednu Horní Les. Ještě oběd na rozhledně a hurá z kopce dolů až do Olešnice. Naštěstí jme to zvládli bez větších úrazů a já jsem konečně pořádně projel svoje zánovní kolo.

ministrant V.

Šumava

Když jsem se někdy začátkem roku dozvěděl, že letos s naší partou rodin nepojedeme do Sobotína, ale kamsi na Šumavu, bylo mi to trochu líto. V Sobotíně se mi moc líbilo a měli jsme v plánu tam ještě leccos navštívit. Dalším neradostným zjištěním byl termín. Kryl se totiž s termínem konání Světových dnů mládeže v Madridu a tudíž i setkání na Ukrajině, kam jsme s rodinou plánovali jet.

Následovala tedy rodinná rozprava, která za silného lobbingu dětí logicky vyústila v rozhodnutí jet na Šumavu. Inu, vždyť je tam krásně a dokonce jsme kousek od Dobré Vody (místa letošního ubytování) byli na svatební cestě.

Farní cestovní kancelář opět fungovala naprosto bezchybně. Kromě bezvadného ubytování, stravování a tipů na program letos připravila jednu pomyslnou třešničku na dortu navíc, totiž jízdu na raftech. Jen škoda, že jeden z její vedoucí dvojice (Slávek Knotek) ze zdravotních důvodů nemohl tuhle dovolenou absolvovat s námi.

Cesta na Šumavu je sice dlouhá, ale velmi pestrá, a rozhodně nebyla nudná. Sobota 13. srpna byla slunná a dávala naději, že v letošním poměrně chladném létě, bude těch našich pár dní skutečně letních. To, že tomu tak opravdu bylo, jen posílilo naši důvěru v Boží požehnání. Toho se nám ostatně dostávalo na každém kroku, stejně jako v předchozích letech.

Dobrá Voda je místo, které pohladí. Je to vlastně jen několik domů a kostel se hřbitovem. Vše na severovýchodním šumavském svahu, v nadmořské výšce skoro 900 m, s průzračným vzduchem a nádherným výhledem na srdce Čech.

Dnes už na první pohled není poznat, že v minulosti zde bylo po odsunu německého obyvatelstva hraniční pásmo se zákazem vstupu a necitlivým hospodařením socialistické armády. Bystrému pozorovateli ale šrámy z minulosti neuniknou. Velmi zajímavá je v tomto smyslu expozice muzea instalovaná v opravené židovské synagoze v blízkých Hartmanicích.

Významnou osobností tohoto regionu je svatý Vintíř (něm. Gunther nebo Günther). Mnich, poustevník, který tu v 11. století budoval obchodní stezku

z Bavorska do Čech, usadil se tu a vybudoval zde kostel. Podle všeho jako jediný na světě zasvěcený právě tomuto světcovi. Jméno tohoto ne právě známého německo-českého světce nese i dům, který nám poskytl ubytování.

Je to velké stavení patřící hartmanické farnosti, které nedávno prošlo rekonstrukcí a nabízí v podstatě

komfort hotelu. Pokoje byly velmi příjemně vybavené a v přízemí jsme našli velkou společenskou místnost (někdejší restauraci) s kachlovými kamny, barem a přilehlou vybavenou kuchyní. I okolí domu je příjemné. To mohou potvrdit, zejména děti, které je využívaly ke hrám.

V neděli jsme se vypravili na mši svatou do nedalekých Kašperských Hor. Místní pan farář nás moc hezky přivítal a pozval na poutní místo Andělů strážných v Sušici a na páteční koncert do kostela v Dobré Vodě. Obě pozvání jsme přijali, a tak jsme poznali další poutní místo naší země a užili i trochu kultury.

Po nedělní bohoslužbě jsme pokračovali k Čenkově Pile, abychom odtud po břehu Vydry šlapali do Antýglu a někteří až na Modravu. To už byla opravdu pravá šumavská Šumava. I s padlými (no spíš pokácenými) stromy. Připoutané aktivisty k těm dosud stojícím jsme ale neviděli.

Přestože se na nás pondělí trochu zamračilo, nenechali jsme se zastrašit a vyrazili na další túru. Tentokrát jen do blízkého okolí, kolem vrchu Křemelná. Kočárkáři (tedy rodiče s mladšími dětmi) se vydali k Vintířově skále a kapli. Promokli jsme na kůži, ale nikomu to evidentně nevadilo. Bylo nám dobře. A bylo nám ještě líp, když jsme po návratu zjistili, že nám jeden hodný strejda zatopil v kamnech a my si mohli usušit mokré svršky. I mokré spodky.

V pondělí odpoledne se k nám přidal náš pan farář, který vážil tak dlouhou cestu, aby mohl být s námi. Přivezl si s sebou svoje letecké nádobíčko a tak dokonale využil těch pár krásných rán letošního léta. Škoda, že nemůžeme do vzduchu s ním. I když si myslím, že nás s sebou bere.

Díky jeho přítomnosti jsme také mohli slavit mše svaté v blízkém kostele sv. Vintíře. V jeho sousedství se nachází kaplička s léčivým pramenem. Kostel samotný, v minulosti naší ušlechtilou armádou využívaný coby skladiště, je uvnitř úplně prostý. Interiéru vévodí skleněný oltář. Ze stejného materiálu, typického pro Šumavu, jsou i zastavení křížové cesty na stěnách.

Možná takhle nějak vypadá svatost. Být průzrační pro Boha. Jako ta skleněná krása, která září, oživená světlem pocházející z jiného zdroje, než je sama.

Nezapomenutelným zážitkem všech zúčastněných se stala plavba na raftech. Sjeli jsme 17 km dlouhý úsek řeky Otavy ze Sušice kolem hradu Rabí do Horažďovic. Vodní stav byl tak akorát a nafukovací plavidla byla velmi bezpečná. Někteří nadšenci se dokonce vykoupli přímo v řece.

V dalších dnech jsme navštívili Černé a Čertovo jezero, Špičák, údolí Hamerského potoka a již zmíněný kostel Andělů

Strážných nad Sušicí. Mnozí si také prohlédli hrad Kašperk nebo Velhartice, město Sušici, rozhlédli se z Poledníku a poznali mnohá další šumavská místa. Byli mezi námi i zdatní cyklisté.

Vždycky znovu radostně žasnu nad společenstvím dětí. I letos se nejen účastnily programu a ve volných chvílích si hrály, ale připravily i program pro nás dospělé. Moc jsme se nasmáli např. při jejich zpravodajství s reklamními vločkami.

Páteční koncert skupiny Zebedeus v kostele jakoby korespondoval s milostmi, které jsme tu obdrželi. A tak jsme se jistě mnozí srdcem přidali ke znějícím spirituálům.

Nemohu nevzpomenout pana domácího, tedy přesněji řečeno správce domu. Byl jím pan Volenec z Hartmanic, technický administrátor místní farnosti. A také velký znalec a milovník Šumavy. Díky němu jsme měli vždycky dost informací pro plánování programu a taky se dozvěděli mnoho zajímavého o tomto koutu naší země.

Velmi milé bylo také setkání s pedagogem českobudějovické teologické fakulty, otcem Kašpárkem. Stejně jako my v těchto končinách trávil dovolenou a několikrát společně s námi prožil bohoslužbu a přijal i pozvání ke stolu.

Nám možná připadá samozřejmé, že se modlíme, chodíme do kostela, děti chodí do náboženství, mají věřící kamarády... A že jezdíme takhle společně na dovolenou. Ale je to velký dar, který není úplně běžný. Snad i tímhle můžeme svědčit o Bohu a jeho pozvání k životu v Jeho blízkosti. Bohu díky.

Myslím, že jsme se ze Šumavy vraceli všichni obcerstvení. I když obětavé ženy i zde na dovolené toho moc nenaspaly, aby nám zabezpečily téměř domácí komfort. Všem, díky nimž jsme mohli prožít krásné dny aktivního odpočinku, patří upřímný velký a dík.

J. Kánský

Pěší pout na Velehrad

V úterý 23. srpna jsme se my, olešniční ministranti, vypravili na Velehrad. Spolu s námi se na tuto akci vydaly i holky z Klubka a několik dalších farníků. Vyrazili jsme hned po mši v tomto složení: Já (šéf ministrantů), Vít a Sobotka (kytarový mág a expert přes seznamování), Vojta Knotek (bratranec dvou ministranty oblíbených poutnic), Štěpán Nechuta (týmový lékař), Jarda Škorpík (odborník na síťky) a Zbyňka Sobotka (lovec vlků). V této skvělé sestavě jsme spolu s ostatními poutníky přešli přes Boskovice, Ruprechtov, Milonice a Boršice až na Velehrad.

Aby si někdo nemyslel, že jsme si jen tak bez problémů došli na Velehrad. Celý týden bylo vedro, v pátek dokonce teplota vystoupala až na 38 stupňů ve stínu, nám to ale nevažilo, protože jsme se do stínu vůbec nedostali, ale hlavně jsme u sebe nosili rozprašovač na kytky, kterým jsme se vždycky osvěžili, nebo jsme s ním hráli vodní bitku. Během cesty se k nám přidali další poutníci, kteří přijeli z Madridu. Zatím co my jsme se pekli, oni si libovali, jaký tu je chládek. Nicméně jsme nakonec všichni došli na Velehrad a těšíme se na příští rok.

Michelle

Pout' rodin ve Žďáru nad Sázavou

Poslední sobotu v srpnu jsme jeli s tatínkou na setkání rodin ve Žďáru nad Sázavou.

Hned jak jsme přijeli, tak jsme šli na mši svatou. Po mši jsme šli dát razítko rybičky na látku. Kdo chtěl, tak ho mohl dát a vznikl tak obraz, který na konci pouti dostal otec biskup jako dárek.

Pak jsme si šli pro párky, které byly k obědu. Stála na ně dlouhá řada, ale šla rychle. Když jsme se najedli, tak jsme si šli prohlédnout místa, kde bylo něco pro děti. Byly tam i stánky s knížkami a různými dárky, např. Lázeňské oplatky. Ani jsme si všechno nestihli prohlédnout. Pro děti tam byly místa, kde se plnily různé úkoly nebo se něco vyrábělo.

Otec biskup mluvil v kázání o křtu. A o křtu také byly stanoviště s těmi úkoly. Ke každému úkolu byl na cedulce vždycky napsaný nějaký příběh. A kdo úkol splnil, dostal na lísteček razítko.

Mě se nejvíc líbil úkol, kde se přenášel děravý kelímek s vodou. K tomu byl příběh o jednom pánovi, který nosil vodu ve vědrech. Jedno vědro bylo děravé a na té straně, kde ho nosil a kudy kapala voda, tak vyrostly květiny, protože je ta voda zalévala.

Kdo měl lísteček plný razítek, tak dostal lízátko a na velký papír nalepil kousek plastelíny, jako otisk prstu. A ten papír nakonec otec biskup také dostal jako dárek.

Potom jsme šli do baziliky, kde byla prohlídka. Prohlídka pokračovala i v zahradě, kde byly na stěně nové sluneční hodiny. Šli jsme se podívat do studniční kaple, kde je hluboká studna. Tatínka se tady pozdravil s panem farářem, kterého zná.

Taky jsem si chtěl něco vyrobit, tak jsme šli do chodby, kde se vyrábělo. Vyrobil jsem si křížek, kostel z papíru, křestní roušku a dvě svíčky.

Potom jsme se šli podívat na lehací kola. Ale už jsem se na nich nestihl svézt, protože se blížil konec. Šli jsme k pódiu, kde bylo slavnostní zakončení poutě. Otec biskup se s námi všemi rozloučil a požehnal nám.

Tomáš Kánský

8. Smírná pout' P. MUDr. Ladislava Kubička

Každého, kdo jde na pout' o. L. Kubička, čeká v Kunštátě na hřbitově neobvyklý křížek. Pod Pánem Ježíšem je přidělaná veverka. Kdo putuje poprvé, ten se zarazí, ale kdo už někdy byl, má na tváři chápací úsměv.

Letošní pout' vypadala jako každá jiná léta. Modlitby střídá zpěv, čtení z knihy o. Ladislava, dost místa je i pro povídání. Ale co to? Po obědě slyším, jak si dvě poutnice povídají: "Tady v těchto místech bývá vždycky vysvětlení, proč ta veverka, a letos nic?" A opravdu. Při pěším putování nezaznělo o veverce ani slovo.

Ve Sloupě slouží mši svatou o.biskup Baxant. Ten nás vítá v krásném, opraveném barokním kostele, jak je v brněnské diecézi obvyklé. Nejvíc ho zaujal křížek s veverkou: „To má znamenat, že i zvířata chválí Boha?“ To už ale k mikrofonu přistupuje a o slovo se hlásí jáhen Kinc, praví, že tu skutečně je souvislost s osobou o.Ladislava a prosí paní MUDr. Svatošovou, aby po mši svaté vysvětlila co a jak. V kázání o.biskup zdůraznil, že o.Kubíček byl věrný služebník církve. Věrný – následoval mučednickou smrt Ježíše. Služebník - byl všem k dispozici, ale nebyl sluha. Církve – miloval církev, vždyť ta představuje zkrvavené, zmučené mystické tělo Kristovo.

Po mši svaté MUDr. Svatošová vysvětluje, že často jezdila s Ladislavem do Brna na střední hřbitov, kde pobíhají a poskakují veverky. O. Ladislav měl vždy v kapse pro ně kus chleba nebo oříšky. Po jeho smrti byla na hřbitově v Hronově, kde nikdy veverky neviděla. Měla dost času do odjezdu autobusu, a tak se chtěla pomodlit růženec. Pozvala v duchu k modlitbě své blízké a ajeďnou před ní běží veverka. Ta jí připomněla o.Ladislava, který jakoby říkal: „A mě nepozveš?“ Jáhen Kinc, když šel na první pouť o.Ladislava, první koho potkal před domem, byla veverka. S paní doktorkou si řekli, že o tom ale nebudou povídat, protože by je měli lidé za blázný. Když ale přišli při první nebo druhé pouti před Sloup, na silnici je čekala čerstvě přejetá veverka. Jáhen ji nabral do pytle a nechal vypreparovat. Od té doby doprovází poutníky a my víme, jaký je atribut o. Ladislava. Veverku ještě žádný svatý nemá, alespoň o tom nevím.

Až někde uvidíte venku živou poskakující veverku, vzpomeňte na o. Ladislava a jeho výzvu k modlitbě a adoraci, ke kterým se noc co noc utíkal.

Iva N.

Pozvání na Spiš

Již několik let jezdím pravidelně na studia do Ružomberku. Letos na konci prázdnin jsem si pobyt v tomto koutu Slovenska prodloužil o pár dní, abych mohl navštívit význačná poutní místa na Spiši. Celé následné pojednání má vyznít jako pozvání k uspořádání farního poutního zájezdu. Budu vyprávět o vyspělém regionu, který vznikl vedle prakticky liduprázdných Tater o lidech, které spojovalo to, že všichni byli zpod velkých hor.

Nedávno jsme mohli v Katolickém Týdeníku číst rozhovor s Mons. Františkem Tondrou, spišským biskupem, který po dovršení kanonického věku podal demisi a papež jmenoval nového spišského biskupa Mons. Štefana Sečku.

Na území této diecéze jsme navštívili **Kežmarok** s kostelem sv. Kříže ze 14. století. Dřevěný artikulární (typ stavby) evangelický kostel, jehož stavba z roku 1717 z tisu a červeného smrku je sroubená bez jediného kousku kovu, ve tvaru půdorysu řeckého kříže. Interiér kostela je dřevěný a jeho součástí jsou kostelní varhany s dřevěnými píšťalami. S Kežmarokom sousedí **Lubica** s kostelem ze 13. stol. se sochou madony od Mistra Pavla z Levoče z roku 1510. V **Podolínci** je budova kláštera redemptoristů a kostela, kde byli v padesátých letech internováni slovenští řeholníci. StB zde použila zbraně pro odrazení pokusu místních obyvatel o osvobození řeholníků. **Jarabina** se soutěskami vyhloubenými vodními víry. **Litmanová** s místem zjevení Panny Marie. **Červený Kláštor**, který je branou přírodního parku **Pieniny**, ležící na pravém břehu Dunajce. Klášter byl spojen nejprve s řádem kartuziánským, pak s řádem kamaldulských poustevníků (kontemplativní mnišský řád), kteří se věnovali vzdělávání i vědě. Vznikl zde nejstarší překlad Písma do slovenštiny, mnich Cyprián 1724 se proslavil unikátním herbářem a léčením nemocných, mluvilo se o něm jako o „létajícím mnichovi“ (legenda, že sestavil ve své době neuvěřitelný fungující létací stroj).

Celá Spiš je poseta památkami a významnými poutními místy, kam bych se nejen rád vrátil, ale kde bych rád provedl své farníky. Přijměte tedy závdavek pozvání k další společné pouti.

o. Pavel

Svatohubertská mše

Než Pánbůh přírodu probudí, klekni bratře náš, a modlitbou popros patrona, nechť oroduje za nás! Pak skutky dobrými naplň vůli svou, tvé kroky provázej Bůh!

Aria Bon Repos - J. Selement

Touto úvodní hudební skladbou jsme měli v měsíci září možnost, díky pochopení otce Pavla, prožít svatohubertskou mši doprovázenou sborem a trubači Řádu svatého Huberta. Vzhledem k časové vytíženosti sboru a jediného možného volného termínu se mše uskutečnila dohromady s dožínkami. Došlo tak ke spojení dvou děkovných mší - za úrodu a za dary přírody na našich polích a honitbách. V dřívějších dobách, a doufám, že tomu bude do budoucna stále víc, šlo o dvě neoddělitelné činnosti. Hospodaření na polích, lukách a lesích s faunou i flórou. Myslím, že si takto můžeme více uvědomit všechny souvztažnosti v přírodě a poděkovat Bohu za všechny dary, které nám dává. Také poprosit svatého Huberta, našeho mysliveckého patrona, o ochranu a pomoc. Myslivost není jen lov, ale především hospodaření se svěřenou honitbou podle hesla „Co stvořil Bůh, to věrně cti a opatruj. To buď myslivce vždy zákon tvůj“. Jako myslivci se také snažíme o obnovení krásných mysliveckých tradic a zvyků, kterým doba nedávná nepřála, nebo je pokřivila, a přitom byly dřív, především na venkově, nedílnou součástí života.

Rád bych vám představil i Řád svatého Huberta se sídlem na Kuksu. Řád svatého Huberta je jedním z nejstarších křesťanských loveckých řádů Evropy. Je to rytířský, myslivecký, světský řád uznávající křesťanské principy života, založený Františkem Antonínem hrabětem Sporckem v roce 1695 v Lysé nad Labem. Členy ŘsH jsou myslivci – křesťané. Řád svatého Huberta usiluje o to, aby pozitivní prvky, které hrabě Sporck vnesl do české myslivosti, nebyly zapomenuty, ba spíše byly rozvíjeny v praktickém výkonu myslivosti v působnosti ŘsH, kterým je celý křesťanský svět. Posláním ŘsH je zachovat nekomerčnost nebo přiměřenou komerčnost lovu na bázi krytí vynaložených nákladů na provoz myslivosti, mysliveckých tradic, myslivecké etiky a zvyklostí. Pečuje také o myslivecké památky prostřednictvím zřízené a jím spravované nadace. Udržuje přátelské kontakty s myslivci celého světa, s bratrskými řádů Evropy a mysliveckými organizacemi, které mají ve stanovách podobné nebo blízké cíle jako ŘsH.

Řád svatého Huberta je zřizovatelem Hospitální nadace F. A. hraběte Sporcka a jejím prostřednictvím usiluje v duchu nadace prospět chudým a potřebným lidem. Zvelebovat myslivecké památky a podporovat všechny druhy umění, které jsou spjaté s myslivostí. Cílem ŘsH je ve spolupráci s jinými subjekty vrátit Kuksu dřívější evropský formát jako jedinečné barokní památky. Řád svatého Huberta rozvíjí i činnost s dětmi a mládeží v duchu teze poznání přírody a ekologických a etologických zákonitostí v přírodě. K tomu pořádá soutěže a přednášky, které realizují ve školách jeho členové.

V čele řádu stojí Velmistř Jan František VOTAVA z Horní Krupé - EOSH a výkonný sbor Rady mistrů, složený z mistrů ŘsH. Členové řádu mohou být za zásluhy pro řád a českou myslivost pasováni na rytíře a mají právo udělení dědičného erbu a nošení názvu EOSH (Egui Ordini sancti Huberti - rytíř Řádu svatého Huberta). Řád svatého Huberta se sídlem na Kuksu působí na celém území naší země prostřednictvím dvanácti prefektur a v zahraničí ve dvou zemských prefekturách, v Polsku a Německu. V čele jihomoravské prefektury stojí prefekt Miroslav Kučera - EOSH.

Pavel Neumann

Život, který se vydal...

(z pohřební promluvy)

Boží slovo: „Kdo svůj život vydá, ten jej naplní...“, čteme jakoby zhmotněné v životě našeho zesnulého pana varhaníka Miroslava Blahy.

Není to tak dávno, co jsme zde slavili osmdesát let jeho života. Narodil se posledního ledna 1931 v Olešnici, vyučil se stolařem u svého otce, s nímž také po vyučení pracoval. Po vojenské službě musel jít „budovat“ Vířskou přehradu. Rodinná firma byla zrušena z moci úřední, a tak začal pracovat v Komunálních službách. Ráno o půl šesté nastupoval do dílny, čtvrt na sedm vždycky sedl na moped a odjel hrát do kostela, aby se po mši svaté vrátil k práci ve stolárně.

Od mládí měl rád hudbu a zpěv. Začínal ve školní kapele. Když mu bylo sedmnáct, odešel z Olešnice slepý varhaník pan Doležal. Na žádost pana děkana Benáčka se učil hrát na varhany. Začátky byly krušné. Rozdíl mezi trubkou a varhanami je opravdu značný. Překážky však pílí a houževnatostí překonal. Po dobu vojenské služby ho ve všední dny

zastupovala školačka Marie Krejčí, v neděli Zdena Čápková provdaná Matoušková, o svátcích přijížděl ze studií hrát Staník Penka. Protože měl pan Miroslav zvučný hlas, hrával v ochotnickém divadle jak v činohrách, tak operetách. Před svátky bývaly zkoušky dvakrát týdně na chrámový zpěv a dvakrát na divadlo.

Vánoce, postní neděle, velikonoce, svatodušní svátky, májové, první svaté přijímání, pouť, dožínky a další slavnosti byly vždy doprovázeny zpěvem sboru, který řídil. Na varhany doprovázel buď Staník Penka nebo paní Zdena Matoušková. Zkoušky bývaly dvakrát týdně (v úterý a pátek) zpočátku v Orlovně, po zrušení Orla v sále na faře. Topilo se v kamnech dřevem nebo pilinami. Do sboru chodili jak mladí svobodníci, tak starší ženatí a vdané. Hru na varhany si zamiloval a tak nás dvaasedesát! let doprovázel při zpěvu. U varhan „vyseděl“ víc než 23 000 hodin, na zkouškách 20 000.

Jeho manželka Anna ho ve hraní vždy podporovala, bez její obětavosti a podpory by se tolika aktivitám nemohl věnovat. Byl činný i ve veřejném životě, v zastupitelstvu, KDU-ČSL, sboru dobrovolných hasičů a měl lví podíl i na třetí obnově Orla v Olešnici, byl několik let jeho starostou. Až donedávné doby trávil většinu dne ve stolařské dílně. Mnohé drobné práce ale dělal za „zaplatpánbu“.

Tenhle týden, kdy pan varhaník umíral, vyšla v internetových novinách anketa o šťastných povoláních. Jednotlivými profesemi se zabývali vědci z univerzity v Chicagu a sestavili žebříček nejšťastnějších a nejnenáviděnějších lidských povolání. Jako nejšťastnější se v žebříčku umístila profese duchovního, následují zaměstnání, v nichž mohou lidé pomáhat druhým nebo povolání tvůrčí. Přesněji - jako nejoblíbenější je 1. Duchovní, 2. Hasič, 3. Fyzioterapeut, 4. Autor, 5. Speciální pedagog, 6. Učitel, 7. Umělec, 8. Psycholog, 9. Finanční poradce, 10. Obsluha strojů... Ale proč o tom mluvím: Pana varhaníka jsem měl možnost stejně jako vy poznat jako šťastného člověka. Stál tak blízko oltáři a knězi, ať už to byl P. Benáček, P. Kšica a další vzácní kněží, kteří mne zde předcházeli, že se sám stal člověkem duchovním. To je ona první příčka šťastných povolání. Následuje hned druhá - působení v hasičském sboru, pomoc druhým. Činila ho jistě šťastným i umělecká činnost v ochotnickém divadle, jako učitel se projevil při vedení olešnického pěveckého sboru. Svůj podíl vykonal i práci na zastupitelstvu města, stejně jako při obnově a vedení Orla.

Stojíme teď tady napříč generacemi, náboženským vyznáním, protože nás sjednotila láska a úcta k člověku, který se ve svém životě pro nás rozdál.

Stává se mi, že když dnes požádám o pomoc mladého člověka (ať už je to varháníčeni, účast v Orlu, pomoc seniorům, vedení mládeže, účast v městské správě), začne se vykrucovat: Pane faráři, to je příliš velký závazek, to po mně nechtějte. Já mám hospodářství a malé děti nebo příliš náročnou práci. Jako bychom stále nepochopili a neznali evangelium, že ten, kdo se nerozdá, nenaplní svůj život... A tak se nám zdá, že je lepší být: 1. Řediteli IT, 2. Řediteli prodeje a marketingu, 3. Produktovými manažery, 4. Vyššími webovými vývojáři, 5. Technickými odborníky, 6. Elektronickými technikami, 7. Právními koncipienty, 8. Analytiky technické podpory, 9. Operátory počítačem naprogramovaných strojů, 10. Marketingovými manažery... Ano, jsou to dobře placená místa, možná skvěle placená, ale podle tohoto průzkumu také nejméně oblíbená až nenáviděná povolání.

Právě v tom vidím odkaz našeho pana varhaníka. Uvědomit si, že služba v rodině, ve farnosti, v zastupitelstvu, v Orlu člověka neokrádá o tolik vzácný čas, jak by se na první pohled mohlo zdát, ale naopak činí život navýsost šťastným, neboť dává tomuto času hodnotu věčnosti. Ne v usurpování času pro sebe, pro své plány, záliby a zábavu, ale v „sebezmaření“ života službou spočívá štěstí člověka. Evangelium říká: „Až učiníte všechno, co jste měli udělat, řekněte - jsme jenom služebníci neužiteční...“ Služebníci neužiteční, ale o to víc šťastní, neboť naplnění zákona spočívá v jediném: „Miluj Hospodina svého Boha, z celého svého srdce, ze vsí své síly a hloubky duše své a miluj bližního jako sám sebe“.

Při rozhovoru ve farním zpravodaji se pana varhaníka ptali: „Kde berete životní elán, co vás naplňuje?“ tehdy odpověděl: „Sloužit lidem a Bohu to je krédo nás varhaníků a také moje“.

Milý pane varhaníku, děkujeme za dar vašeho života a za vaši Bohu i nám milou službu.

o. Pavel

Pozn. výsledky výzkumu citovány z: <http://www.novinky.cz/ekonomika/244967-nejstastnejsim-povolanim-je-duchovni-it-reditele-svuj-post-nenavidi.html>

Proč jsme si vážili pana varhaníka

Příspěvky do našeho farního zpravodaje vznikají nejčastěji dvojím způsobem: zpravidla některý člen redakční rady (nejčastěji Magda Kintrová) v souvislosti s nějakou akcí týkající se farnosti, osloví nějakého účastníka. Oslovený pak více či méně iniciativně napíše článek. Nemusím snad podotýkat, že shánění příspěvků se často podobá rýžování zlata a s blížícím se termínem uzávěrky narůstá i stres šéfredaktorky. Ale Pán Bůh zaplať za tyto příspěvky - bez nich by byl náš farní zpravodaj chudý. Odhadoval bych to tak na čtyři stránky formátu A5 včetně té titulní a závěrečné a někdy možná ani to ne.

Je však i jiný způsob, jak mohou příspěvky do zpravodaje vzniknout. To tehdy, když člověk zažije zkušenost s něčím či někým, a má potřebu se o tuto zkušenost se čtenáři podělit. Tento příspěvek je právě z té druhé kategorie, protože bude o člověku, který mi byl hodně blízký.

Narodil jsem se v době, kdy už pan varhaník Miroslav Blaha na kůru dávno „úřadoval“. Protože mí rodiče zpívali ve sboru, byl jsem občas na kůru a vše pečlivě sledoval. U oltáře pan farář Kšica, na kůru pan Blaha jako varhaník nebo dirigent, zpěváci, o svátcích muzikanti. To vše na mě působilo jako jeden sourodý celek. Něco, co k sobě i přes určité nedostatky patří, něco, co je samozřejmé. Teprve mnohem později, když jsem mohl občas zavítat i do jiných chrámů a farností, uvědomil jsem si, že ne vše, co v Olešnici máme, je tak úplně samozřejmé. Určitě jsem slyšel i lepší varhany, i lepší varhaníky, i lepší sbory, i lepší muzikanty i lepší sólové výkony, než jsou ty v našem kostele. Přesto mi to, co se provozuje u nás, postupem času připadalo stále víc milé a krásné.

Před čtyřiařiceti lety jsem začal zpívat ve chrámovém sboru i já a stal se tak přímým účastníkem dění na kůru. Nebylo všechno vždycky jenom růžové. Pan varhaník byl někdy nervózní, uměl se i rozčílit. Vadilo mu například, když lidé nezpívají, přestože zpívat mohou, nebo když odcházejí z kostela při závěrečné písni. Není to tak dlouho, co sliboval, že jednou po přijímání zamkne kůr a odemkne jej až po skončení mše svaté. Byl schopen se pohádat třeba i s panem farářem, nebo nám na kůru důkladně vyčinit. (Naposledy mě káral necelý měsíc před svou smrtí.) Přesto jsme ho měli rádi.

Jeho hra, která byla trošičku napřed před zpěvem Božího lidu (opravdu říkal Boží lid), jako by přesně vyvažovala tendenci lidového zpěvu ke zpomalování, výsledkem bylo to správné tempo. Svoji hru také přizpůsoboval možnostem lidového zpěvu, aby při jeho hře mohli zpívat všichni. Toho si vážili hlavně lidé z jiných farností, neboť ne s každým varhaníkem se dá zpívat. S přehledem také reagoval i na nenadálé situace, které se občas i při liturgii vyskytnou.

Pan varhaník nebyl velkým příznivcem sólového zpěvu při bohoslužbě. Kromě případů, kdy byl na kůru sám, k němu přistupoval jen velmi omezeně. I když jeho hlas byl nejkrásnější a dominující, byl raději obklopen zpěváky a zpíval s nimi. Nevím, jestli jeho hlas někdy někdo školil. Jeho zpěv jsme však všichni milovali. Byl také vděčný za drobnou pomoc jako třeba obracení not či přepínání hlasitosti. Zvlášť v posledních letech, kdy mu sil přece jen ubývalo. V sobotu 10. září jsem s ním jel do Svojanova na svatbu jako pomocník hlavně proto, abych mu mohl vytahovat rejstříky, které tam šly těžko. To jsem netušil, že je to poslední den jeho služby.

Velmi se mi líbil vztah pana Blahy k ostatním kolegům varhaníkům. Pokud se některý z nich objevil v našem kostele, pan Blaha se vždy rozzářil, nabídl mu svoje místo u varhan a potom se těšil jeho hrou. Myslím, že i varhaníci měli pana Blahu rádi. Vzpomínám na poslední vánoce 2010, kdy jsme spolu byli na koncertě v Letovicích. Místní varhaník, pan učitel Krejsa, tam tehdy hrál s dětským sborem vpředu před oltářem. Když skončil a krácel ke kůru, zahlédl v lavici sedět pana Blahu. Hned šel k němu, pozdravil ho, objal, a teprve potom šel dirigovat další část koncertu.

Velikost varhaníka není dána mírou preciznosti, s jakou hraje skladby. Není dána ani profesionalitou jeho hlasu či sboru, který řídí. Ne, že by člověk při bohoslužbě ze sebe neměl vydat to nejlepší, co v něm je, ale sebevětší úsilí nebo nadání samo o sobě nestačí. Velikost varhaníka je dána věrností jeho služby a mírou pokory. Vizitkou varhaníka je především lidový zpěv. Je dobré, když v našich kostelích hrají perfektně vyškolení varhaníci, kteří přesně ví, co a jak se má hrát. Je dobré, když umí krásně preludovat a při slavnostních příležitostech zazní třeba i špičkové umělecké výkony. Je však třeba, aby bohoslužba byla opravdu BOHOslužbou a ne koncertem či divadlem, v ještě horším případě pak cirkusem. K tomu je ideální lidový zpěv, o který je třeba patřičně pečovat. To panu Blahovi leželo hodně na srdci, a v tomto ohledu se velmi snažil.

Panu varhaníkovi za jeho službu děkujeme. Přejeme mu v jeho novém působišti krásně znějící varhany, kde všechny klapky hrají a žádná nezaskakuje. Přejeme mu prsty, které se nepřehmátnou ani neunaví a hlas, který nezná nachlazení a chrapot. Přejeme mu nádherné sbory, kde nezazní jediný falešný tón. Radost, která nikdy nekončí.

Varhaník nám zemřel. Laťka byla nastavena vysoko. Modleme se, aby se nemusela snižovat a taky pro to něco dělejme.

Jan Novotný st.

Rok Písma Svatého - Biblické hodiny

Stále nosím v hlavě neúspěšný pokus z minulého roku – pokus o zavedení setkávání lektorů, jejich přípravu na čtení biblických lekcí při bohoslužbách, rozdělení těchto služeb, rozjímání nad Písmem Svatým a modlitbu. Znovu mě tato myšlenka silně zasáhla při pěším putování na Velehrad, kde jsme každý den vyslechli na toto téma dvě přednášky připravené Mons. Peňázem. A tak se snad dočkáme dalšího pokusu o toto dílo v naší farnosti. Jak by to mělo vypadat? Je třeba najít vhodný den a hodinu, setkání by bylo jednou za měsíc v našem KFC Rafael. Četba Písma, rozjímání, modlitba, pravidla četby pro lektory (podle P. Ladislava Simajchla), závazné rozdělení služeb na příští období. Jakýkoli dobrý nápad je vítán. Pamětníci mohou vzpomenout na P. Františka Kšicu, který stál u zrodu lektorské služby v naší farnosti, a velmi dbal o její vysokou úroveň. Od něj pochází známé rčení: „Kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody. Snad už brzy uslyšíte pozvání na biblickou hodinu - pro lektory a všechny ostatní zájemce o Písmo Svaté.

jL

Pravidlná setkávání

Sedmikrásek - pondělí v 16.30 hodin v Orlovně

Misijní klubko děvčat - pátek v 16 hodin na faře

Ministranti - pátek v 16 hodin na faře

Bířmovanci a mládež - pátek v 18.15 na faře (od listopadu)

Modlitební setkávání matek - úterý v 18 hodin v kostele

Modlitební setkávání mužů - čtvrtek v 19 hodin v kostele

Farní společenství seniorů - první pondělí v měsíci po mši svaté

Dětské mše svaté - pátek

Nedělní škola katechizmu pro děti - neděle v čase mezi dopoledními bohoslužbami

Poděkování

Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kteří se jakýmkoli způsobem letos postarali o dvě skupiny pěších poutníků - k Božímu Milosrdenství z Fulneku do Slavkovic na konci července a z Vítochova na Velehrad na konci srpna.

Tím, že jste poutníky nakrmili, občerstvili, ubytovali ve svých domovech - jste se osobně připojili k těmto poutím. Pán Bůh zaplať.

jL

Pozvánky

- 8.10. sobota v 17.00 v KFC Rafael - Den s houbami - beseda s mykologem ing. Jiřím Baierem, hudebním skladatelem Václavem Hálkem a houslistou, členem České filharmonie Janem Kvapilem
- 15.10. sobota od 8.00 v Boskovicích - děkanské setkání mládeže (mládež od 8. třídy výše)
- 16.10. neděle - misijní jarmark
- 22.10. sobota v 19.00 - Misijní vigilie
- 13.11. neděle odpoledne oslava svátku sv. Anežky
- 26.11. sobota v 17.00 - Ekumenická bohoslužba se zpěvy z Taize
- 27.11. neděle - prodej knih, Adventní jarmark
- 4.12. neděle - pout' v kostele sv. Mikuláše
- 11.12. neděle - prodej knih
- 12.12. úterý - Nový Jeruzalém

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byla pokřtěna**

*dne 9.7.2011 Sophia Wrubelová, nar. 11.2.2011v Manchesteru
dne 31.7.2011 Nela Kůrová, nar. 28.5.2011v Boskovicích
dne 21.8.2011 Zuzana Vojtová, nar. 11.6.2011v Boskovicích
dne 21.8.2011 Karolína Míchalová, nar. 11.5.2011v Boskovicích
dne 18.9.2011 Jakub Horáček, nar. 19.7.2011v Boskovicích*

Do stavu manželského vstoupili:

dne 17.9.2011 Jitka Hlaváčková a Lukáš Doskočil

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

*dne 5.8.2011 paní Charlotu Pešovou, nar. 22.8.1926
dne 27.8.2011 paní Annu Danielovou, nar. 7.12.1927
dne 16.9.2011 paní Ludmilu Stejskalovou, nar. 2.1.1922
dne 24.9.2011 pana Miroslava Blahu, nar. 31.1.1931*

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.